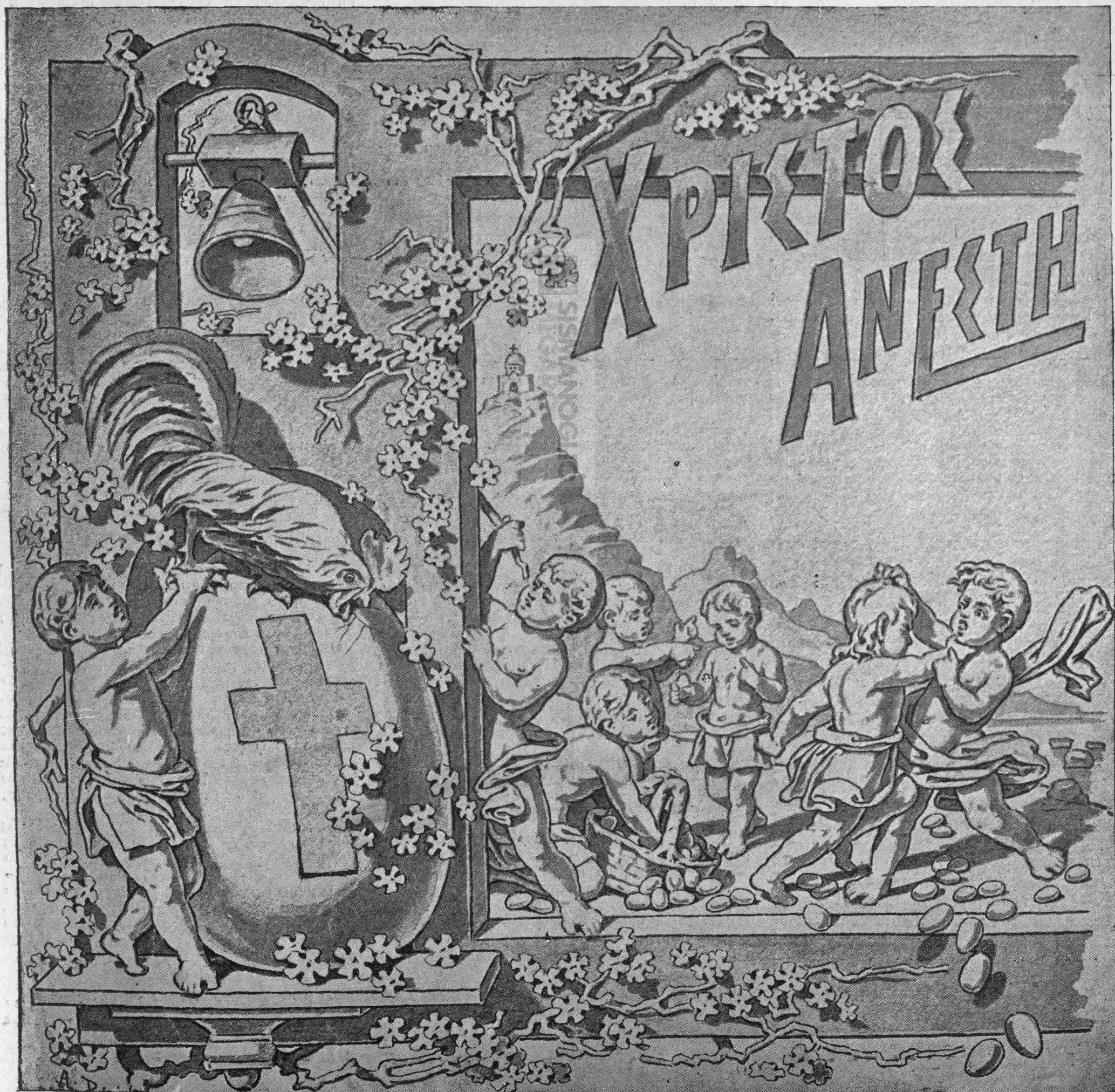

'Ασ' Όλα

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΕΓΗΓΕΡΤΑΙ!

Νύξ βαθεία και ζοφόρσσα επικρατεί. Τὸ πᾶν ἡρεμεῖ ἢ κοιμάται, βεθυθισμένον εἰς τὸν ὕπνον, τὸν ὁποῖον διαδέχεται ἡ ἐκδίκησις, εἴτε συνεχόμενον ὑπὸ τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ πένθους.

Ἡ μεγάλη θυσία εἶχε πλέον ἐπιτελεσθῆ. Τὴν θύελλαν τοῦ μίσους καὶ τῶν ἀνακυκωμένων παθῶν ἐπηκολούθησε τώρα μία ἐπιπολαία γαλήνη, ὡς ἡ χλιαρὰ ἐκείνη νηνεμία, ἣτις, ἐπαμειβομένη τὴν καταιγίδα, θωπεύει τὰ ὄσα ἐκείνη κατέλειπεν εἰς ἄμορφα ἐρείπια καὶ ἀτάκτως ριφθέντας ὀγκολίθους.

Ὁ γλυκὺς Ναζωραῖος, θυμα τῆς θυέλλης αὐτῆς τῶν παθῶν, ἐξέλιπε πλέον ἀπὸ τῆς γῆς. Ἡ κακία εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ ὀργιάσει, οἱ δ' ἐναπομείναντες πιστοὶ μαθηταὶ του, ὅσον ἐβλεπον νὰ προβαίη πρὸς τὸ τέλος του, τὸ μαρτύριον, ἐπὶ τοσοῦτον καὶ ἀπέβαλλον μίαν πρὸς μίαν ὄλας αὐτῶν τὰς ἐλπίδας.

Τὸν εἶδον νὰ ταπεινοῦται πρὸ τῶν δικαστῶν του, νὰ γυμνοῦται πρὸ τῶν στρατιωτῶν, νὰ χλευάζεται πρὸ τοῦ ὄχλου, τὸν εἶδον ἐξηγνημένον νὰ πίπτῃ ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ, αἰμόφυρτον, λογχισμένον, ἐγκαταλελειμμένον, ἄπνουν. Τὸν εἶδον ἀκόμη φερόμενον, περιελιγμένον μὲ σινδόνην καὶ μὲ μύρα, πρὸς τὸ μνήμα, ἔνθα καὶ ἐναπετέθη. Εἶδον ὅλα αὐτά.

Ποῦ ἀπέμεινον λοιπὸν αἱ προφητεῖαι; ποῦ ἡ μέλλουσα δόξα; πρὸς τὸ : συντρίψω αὐτούς;

Ὁ φόβος συνεῖχε τοὺς μαθητὰς τοῦ Ἰησοῦ. Ἄλλ' ὑπέρτεροι τοῦ φόβου μερικαὶ γυναῖκες, ἀψηφουσι τὸν ἐπιχευόμενον τρόμον, ἀδιαφοροῦσι διὰ τὸ προκεχωρημένον τῆς νυκτός, εἰς οὐδὲν λογιζονται τὴν μοναξίαν καὶ τὴν ἀπόστασιν. Λαμβάνουσι μύρα, σπεύδουσι πρὸς τὸ μνήμα, διὰ νὰ ἐπιτελέσωσι καθήκον συμπαθείας καὶ ἀφοσιώσεως. Προχωροῦσι καὶ ἐνῶ διερωτῶνται ποῖος θ' ἀποκυλίση δι' αὐτὰς τὸν ὀγκόλιθον τοῦ μνημείου, προφαίνεται λευχειμονῶν χαροποὶς ἄγγελος, ὅστις, ἀντὶ παντός ἄλλου χαιρετισμοῦ, ταῖς ἀπευθύνει τὴν φράσιν :

— Ζητεῖτε Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἐγήγερται!

Ἦτο ἡ πρώτη ἐξαγγελία τῆς Ἀναστάσεως, ἐνῶ μακρὰν εἰς τὴν ἀνατολὴν ἐχρύσιζον τῆς ἡοῦς τὰ λευκοπόρφυρα χρώματα. Τὴν ἀπελπισίαν διεδέχθη ἡ χαρὰ, τὴν θλίψιν ἡ ἱκανοποίησις.

Αἱ Μυροφόροι τῆς Ἀναστάσεως, τῶν ὀποίων τὸ φαῖδρον αὐτὸ καὶ παρήγορον ἐπεισόδιον ἡ μνήμη κατ' ἔτος πιστῶς διαιωνίζει, παρέχουσιν εἰς ἡμᾶς γλυκὺ καὶ ὑπέροχον διδάγμα γενναιότητος, εὐσταθείας, ἐλπίδος, ἐμμονῆς, καρτερίας, ἀρετῶν ὑπερόχων καὶ χρησίμων πάντοτε μὲν, ἀλλ' ἰδιαίτατα εἰς περιπετειώδεις τοῦ βίου ἡμέρας. Ὅταν τὰ πάντα φαίνωνται ζοφερὰ καὶ ἐρειπούμενα, ὅταν τὸ πᾶν περισφίγγῃ ἡ θλίψις καὶ συνέχη ἢ ἀποκαρτέρησις, αἱ ἀρεταὶ αὐταὶ, ἐπικρατοῦσαι ἐν τῇ ψυχῇ, χαρίζουσι τὴν σωτηρίαν καὶ παρέχουσιν ὡς ὠραίαν αὐτῶν ἐπιβράβεισιν τὸν γηθόσυνον ὕμνον τοῦ λευχειμονοῦντος ἀγγέλου :

— Μὴ θρηνητε τὸν ζῶντα ὡς νεκρόν, ἀλλὰ πορευθεῖσαι, κηρύξατε πανταχοῦ τὴν Ἀνάστασιν!

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΠΟΔΟΘΩΜΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΑΡΑΝ

Εἶναι ἑορτὴ χαρᾶς ἡ Ἀνάστασις.

Μετὰ τὰς βαρεῖας περιπετείας, αἱ ὁποῖαι ἐνσπείρουν πολλάκις τὴν ἀπογοήτευσιν, ἐμβάλλουν τὴν ἀνίαν, προξενοῦν τὴν θλίψιν, μία ἡμέρα χαρᾶς ἀληθινῆς, εὐγενοῦς, ἀνωτέρας, ἀποτελεῖ ὄχι μόνον μίαν εὐπρόσδεκτον ἐναλλαγὴν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τούτου σπουδαιότερον : μίαν πραγματικὴν ψυχικὴν ἀνάγκην.

Τὴν ἀνάγκην ταύτην αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ, ὡς ὁ στόμαχος τὴν ἀνάγκην τῆς τροφῆς, ὁ οὐρανίσκος τὴν ἀνάγκην τοῦ ὕδατος καὶ ὁ πνεῦμων τὴν τοῦ ἀέρος. Ὅπως ἀνευ αὐτῶν, οὕτω καὶ ἀνευ χαρᾶς ἀδύνατον νὰ ζῆσῃ καὶ προαχθῇ ὁ ψυχικὸς ἀνθρώπος.

Ὁ Ἀνούνησις εἰς ἓν ὑπέροχον ποίημά του ἔψαλε τὴν χαρὰν.

Τὴν ἀποκαλεῖ ἀφειδῆ, ὠραίων δῶρων προικοδομίδα τὴν θεωρεῖ ἀνίκητον δημιουργόν, τὴν ἐξαίρει μὲ ὄλην τὴν ποιητικὴν φαντασίαν του καὶ τέλος ἐπιλέγει :

— Μακρὰν ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας ἡ θλίψις, ποῦ εἶναι ἐνδυμα ἀπὸ τέφραν. Εἶναι ἀθλιὸς δοῦλος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τὴν θλίψιν κρατεῖ ὡς παντοτεινόν του περιβλήμα.

Βεβαίως πρέπει νὰ διακρίνωμεν τὴν χαρὰν ἀπὸ τῆς χαρᾶς.

Ἐπὶ τῆς χαρᾶς, ἡ ὑπέροχος, ἡ ἀγγελικὴ χαρὰ, ἣτις γεννᾶται ἐκ τῆς ἐπιτυχίας εὐγενοῦς ἔργου, ἐκ τῆς τελεσφορήσεως προσπαθείας ἀλτροῦστικῆς. Εἶναι ἡ χαρὰ ἐκείνη, ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἐνδιαίτημά της τὰς μεγάλας ψυχάς.

Εἶναι ἐξ ἄλλου ἕτερον συναίσθημα, τὸ ὁποῖον ὑπέκλεψε τὸ ὄνομα τῆς χαρᾶς καὶ παρουσιάζεται ὡς τοιαύτη. Εἰμπορεῖ μᾶλλον νὰ ὀνομασθῇ ἐδῶ μὲν χαιρεκακία, εἰς ἄλλην περίστασιν φρικιασμός, ἀλλαχοῦ δὲ ἀναισχυντία.

Τὸ συναίσθημα ἐκεῖνο τῆς ἱκανοποιήσεως, τὸ ὁποῖον γεννᾶται εἰς τὰς ψυχὰς ἀπὸ τὸν πόνον καὶ τὴν θλίψιν τοῦ ἄλλου, ἡ ψυχικὴ διάθεσις δι' ἐπιτυχίαν ἐνός καταχθονίου ἔργου, ἡ δι' ἐπικάρπωσιν ἀνήθικον ξένων ἀγαθῶν, δύναται νὰ λάβῃ οἰονδήποτε θελήσῃ ὄνομα, δὲν εἶναι ὁμοῦ οὐδέποτε χαρὰ.

Ἡ χαρὰ αὐτὴ, καθὼς ὀρισμένα φυτὰ ἀναπτύσσονται εἰς τοὺς βάλτους καὶ τὰ οσητότα νερά, γεννᾶται καὶ βλαστάνει εἰς χαμερπεῖς καὶ οὐτιδανὰς καρδίας.

Εἶναι ἑορτὴ χαρᾶς ἡ Ἀνάστασις. Τῆς χαρᾶς τῆς ἀληθινῆς, τῆς εὐγενοῦς, τῆς ὑπερόχου.

Καὶ εἶναι τοιαύτη, διότι ἐνέχει ὄλα τὰ στοιχεῖά της.

Παρηκολουθήσαμεν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα τὴν φρικιαστικὴν τραγωδίαν ἐνός κατακρινόμενου ἀθώου — τοῦ μεγάλου ἀθώου τῆς Ναζαρέτ — ἡ ψυχὴ παρέκρουσε πρὸ τῶν θλιβερῶν περιπετειῶν καὶ πρὸ τῆς ταπεινώσεως τῆς ἀληθείας. Ἐδημιουργήθη εἰς τὸν ἐσωτερικὸν ἀνθρώπον κάποιο δυσπροσδιόριστον κενόν, τὸ κενόν, ποῦ δημιουργεῖται πρὸ μιάς ἐκπληκτικῆς καταστάσεως. Ἄλλ' ἰδοῦ, ὅτι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου ἐπαναφέρει τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὰ δεσμὰ εἰς τὸν θρόνον της, ὑψώνει τὴν δικαιοσύνην καὶ ἐπιστέφει τὴν ἀρετὴν. Ἡ χαρὰ εἶναι δικαία καὶ πλήρης.

Προσέτι ἡ Ἀνάστασις μᾶς φέρει τὴν χαρὰν τῆς ἀνοιξέως. Ἀνοίγει εἰς ἡμᾶς τὰς εὐρεσίας πύλας, δι' ἃν θὰ εἰσέλθῃ τὸ ἔαρ εἰς τὴν φύσιν, γεμάτο ἀπὸ τὰ ποικιλόμορφα δῶρά του, κατὰ μιστον ἀπὸ τὰ χαρμόσυνα κοσμήματά του. Παντοῦ, εἰς τὰ χρώματα, εἰς τοὺς ἤχους, εἰς τὰς γραμμάς, ἐπὶ τῆς γῆς,

ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρας, ἀναπλάσσεται ζωηρὰ ἡ ὠραία χαρὰ.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι μόνον διὰ τοῦτο ἑορτὴ χαρᾶς ἡ Ἀνάστασις.

Εἶναι ἑορτὴ τῶν ἐλπίδων. Συμβολίζει ὑπερόχως ὠραία τὴν γλυκεῖαν ἀμοιβήν, ἣτις ἐπιφυλάσσεται εἰς καθένα εὐγενῶς κοπιῶντα, μοχθοῦντα, θυσιάζοντα ὑπὲρ ὠραίων καὶ ὑψηλῶν ἰδανικῶν ἑαυτὸν καὶ τὴν ἰδιοτελείαν του. Ἀδιάφορον ἂν σήμερον ταλαιπωρῆται, ἀδιάφορον ἂν διέρχεται ἡμέρας χαλεπὰς βασάνων, στερήσεων, ἀσφυκτιῶν καὶ διψιλέως. Ἡ Ἀνάστασις τῷ παρέχει τὴν ἐλπίδα, ὅτι θ' ἀνατείλῃ καὶ δι' αὐτὸν ἡμέρα ἀνέσεως καὶ ἐπιτυχίας.

Ὡς νὰ μὴ ἤρουν δ' ὄλα αὐτά, ἡ Ἀνάστασις παρέχει ἐπὶ πλέον τὴν χαρὰν τῶν ἀναμνήσεων.

Συνδέουσα ἡμᾶς μ' ἐν παρελθόν μέγα, διάπλατον καὶ μεστόν, μᾶς ρίπτει διανοητικῶς ἐπὶ τῶν ἀδιεσδύτων ἐκτάσεών του καὶ μᾶς παρέχει τὴν γλυκυτάτην ἀπόλαυσιν, τὴν ὁποῖαν δίδουσιν αἱ ἀναμνήσεις, ἐπισκοπούμεναι καὶ ζωογονούμεναι. Ἄλλως τε, πρὸς τὴν ἑορτὴν αὐτὴν ἔχουσιν ἀδιασπάστως προσαρμοσθῆ τόσα προσφιλή ἐπεισόδια τοῦ οἰκογενειακοῦ καὶ ἐθνικοῦ βίου, ὥστε μᾶς εἶναι ἀδύνατον νὰ διέλθωμεν ὑπὲρ αὐτὰ ἀδιάφοροι...

Ἄς ὑποδεχθῶμεν λοιπὸν φαῖδροι καὶ εὐπετεῖς τὴν χαρὰν, τὴν ὁποῖαν μᾶς παρέχει ἡ Ἀνάστασις.

Δὲν ὑπάρχει ὄγκος θλίψεως, δὲν θέλει εὐρεθῆ μέγεθος πένθους, τὸ ὁποῖον νὰ δυνηθῇ νὰ ἐπικαλύψῃ τὴν χαρὰν, τὴν ὁποῖαν μᾶς δίδει τὴν εὐκαιρίαν νὰ αἰσθανθῶμεν. Οὐδεὶς ἀρνείται, ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι ζυμωμένη μὲ πολλὰ — ἀφθονα μάλιστα — πικρὰ βράνια. Ὅλοι θὰ μείνουν σύμφωνοι, ὅτι τὸ δάκρυ συχνότερον βρέχει τὰ μάτια μας ἀφ' ὅσον ἐμφανίζεται τὸ ἀληθινὸ γέλιο εἰς τὸ πρόσωπον. Καὶ ὅμως ἡ μεγαλύτερα θλίψις, ἡ πλέον πένθιμος μελαγχολία, ἡ πικροτέρα ἀμφιβολία ἄς ριφθῇ μακρὰν, ἄς ἀποτιναχθῇ ἀπὸ τὰς ψυχὰς μας μίαν μόνον ἡμέραν, τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐκαστος ἐξ ἡμῶν ἀρκεῖ νὰ θελήσῃ καὶ θὰ εὐρῇ εἴτε εἰς τὴν ἑορτὴν αὐτὴν, εἴτε εἰς τ' ἀποταμιεύματα τῆς ψυχῆς του, τὰ στοιχεῖα τῆς ἀληθινῆς τῆς ὑπερόχως εὐγενοῦς χαρᾶς, διὰ νὰ τὴν φορσῇ ὡς περιβλήμα ἑορτασμοῦ καὶ πανηγύρεως.

Θὰ εὐρῇ, ὅσον δήποτε ἀπελπίς καὶ ἂν λογισθῇ, θὰ εὐρῇ ἀκόμη πολλὰς σπινθηροβολούσας ἐλπίδας νὰ φωτίζουσιν ἐπαρκῶς τὸν μαῦρον οὐρανόν του, θὰ εὐρῇ ἀκόμη καὶ παρηγόρους ἀναμνήσεις, αἱ ὁποῖαι νὰ στολίζουσιν ὡς δειροστοιχεῖαι πυκναὶ τὴν ὁδόν, ποῦ διήνυσεν. Θὰ εὐρῇ πρὸς τοῖς ὄλοις καὶ εἰς τὰ ψυχικὰ ταμεία του ὄλα τὰ στοιχεῖα τῆς χαρᾶς, ἡ ὁποία πηγάζει ἀπὸ τὰς εὐγενεῖς πράξεις τῶν αἰώνων, οἵτινες τῷ ἀνήκουσι, καὶ τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα συνδέονται μὲ ἀρρήκτους πρὸς αὐτὸν δεσμούς.

Ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τῆς εὐγενοῦς χαρᾶς ἄς ἐμπηθῶσιν καὶ ἄς κυριαρχήσωσιν εἰς τὰς ψυχὰς ὄλων, ἄς ἀναθάλλῃ τὸ εὐγενὲς συναίσθημα, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸσον ἰσχυρόν, ὥστε ἐκσφενδονίζει τὸ πνεῦμα ὑψηλὰ, πολὺ ὑψηλὰ, μέχρι τοῦ τελείου Καλοῦ καὶ τῆς ἐντελοῦς Ἀληθείας, τὸ συναίσθημα, τὸ ὁποῖον κάμνει τὸν ἀνθρώπον ἰσόθεον, ἀφοῦ τοῦ παρέχει τὸ προσὸν τῆς ὠραιότερας δημιουργίας...

Εἶναι ἑορτὴ χαρᾶς ἡ Ἀνάστασις. Ἀποδοθῶμεν εἰς αὐτὴν, διὰ νὰ καρπωθῶμεν τὰ πολύτιμα δῶρά της.

Θ. Κ. Μ.

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ

≡ ΔΙΗΓΗΜΑ ≡

μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ ὑπὸ τοῦ δικηγόρου ΦΑΖΙΑ ΝΑΖΜΗ βέη τοῦ Κρητός.

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 268 καὶ τέλος*)

Ἡ χωρική ὑπεκλίθη καὶ ἐξήλθε. Καθ' ἣν δὲ στιγμήν ἔθετεν αὐτὴ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ σφαιρώματος τοῦ κλειθίου, ὅπως ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ὁ Θεοφίλ. Δουπίνος παρετήρησε τὴν ἐκτακτὸν λεπτότητα τοῦ σφυγμοῦ τῆς καὶ τὸ ἀριστοκρατικὸν σχῆμα τῆς χειρὸς τῆς. Ἐιδυόμενος καὶ ἀναπολῶν αὐτὴν, διηρωτῶτο τίς νὰ ἦτο ἡ φαινομένη ἐκείνη χωρική, πῶς νὰ ὠνομάζετο καὶ πόθεν νὰ εἶχε τὴν προέλευσιν. Αἰφνης ἀνεμνήσθη, ὅτι εἶχεν ἐρωτήσῃ, ἀλλ' ὅτι ἡ χωρική εἶχεν ἀποφύγη τοῦ ν' ἀποκριθῆν ὅτι μάλιστα εἶχεν ἀποφύγη τοῦ ν' ἀποκριθῆν ἐπίσης εἰς τὸ ἐρώτημα: ἂν ὁ μοναχὸς Παῦλος εἶχεν ἢ οὐ ἀποστείλῃ αὐτήν. Τί εἶδους ἀποκρίσεις ἦσαν ἐκεῖναι; Ὁ ἐπίσκοπος προτίθετο νὰ τὴν ἐρωτήσῃ περὶ τούτων μόλις ἤθελε φέρῃ εἰς πέρας τὰ τῆς ἀμφιπέσῳς του.

Περιβληθεὶς λοιπὸν τὴν ποδὴν ἐσθῆτά του, περιτυλίξας τὸν λαιμόν του διὰ τινος περιωμίου ἐξ ἐρίου καὶ λαβῶν τὴν ποιμενικήν του ράβδον, ἐξήλθεν ὁ ἐπίσκοπος εἰς τὸν διάδρομον, πατῶν ἐπὶ τῶν ἀκρῶν τῶν ποδῶν, ἀποφεύγων οὕτω νὰ διαταράξῃ τὸν γλυκὺν πρωϊνὸν ὕπνον τῶν ἀφωσιωμένων εἰς αὐτὸν οἰκητῶν. Κατελθὼν δὲ εἰς τὴν αὐλήν, εἶδε μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι ἀγνωστος εἰς αὐτὸν ἱπποκόμος εἶχεν ἐτοιμάσῃ καὶ θέσῃ εἰς τὰς διαταγὰς του τὴν ὄνον.

— Τίς ἐπέσασε τὴν Νίναν; ἐπιθύρῃσεν ὁ Θεοφίλ. Δουπίνος.

Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἴσως. . . Τῷ ὄντι λίαν εὐλογον ἦτο νὰ φαντασθῆν τοιοῦτόν τι ὁ ἐπίσκοπος διότι πάντες τὸν ἐγνώριζον ἐν τῇ ἐπισκοπικῇ περιφερείᾳ: πάντες ἐτύγχανον ἀφωσιωμένοι εἰς αὐτόν: πάντες διημιλλῶντο, ὅπως τῷ παρέχουσιν ὑπηρεσίας. Ἡ γυνὴ εἶχεν ἐπιστάξῃ τὴν Νίναν: βεβαίωτατα. Ἀλλὰ ποῦ ἦτο λοιπὸν αὐτὴ;

Ὁ ἐπίσκοπος εἰσῆλθεν εἰς τὸν σταῦλον. Οὐδεὶς! Ἐστράφη εἰς τὴν ὁδόν. Οὐδεὶς! Ποῦ ἦτο κεκρυμμένη ἡ ὠραία ἐκείνη νέα;

Ὁ ἐπίσκοπος ἐπέισθη, ὅτι ἡ ὠραία νέα ἀπῆλθε διὰ τὰς ἀτομικὰς τῆς ὑποθέσεις, ἀφοῦ προηγουμένως ἐξεπλήρωσε τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς. Ὁ τρόπος οὗτος ἦτο ὀλίγον τι τραχὺς ἢ ὥστε νὰ τὸν ἀνεχθῆν τις, συνόμα δὲ καὶ ἀγροικικός, οὐδὲν ἦτον ὁμοῦ ὁ Θεοφίλ. Δουπίνος ὀλίγον τι ἠνωχλήθη ἐξ αὐτοῦ.

Ἀνέβη ἐπὶ τῆς ὀνίσκης καὶ ἤρχισε νὰ ἀπαγγέλλῃ τὴν πρωϊνὴν αὐτοῦ ἀκολουθίαν. Παράδοξος σύμπτωσις: ἡ σκέψις του δὲν ἦτο προσηλωμένη ἐπὶ τῶν πρωϊνῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων, ὡς πάντοτε. Ρεῦμά τι μᾶλλον ἰσχυρὸν διηύθυνε τὸν ἐγκεφάλον του πρὸς τὸν μοναχὸν Παῦλον, πρὸς τὸ μυστηριώδες αὐτοῦ, πρὸς τὸ ἀλλόκοτον τῆς ὥρας, ἐν ᾗ ἐστειλε πρὸς ἀναζήτησίν του— καθ' ὅσον αὐτὸς οὗτος τὸν εἶχεν ἐξουσιοδοτήσῃ, ὅπως τὸν ζητήσῃ ἐν οἰκίᾳ ποτε ὦρα—πρὸς τὴν ἀγνωστον ἐκείνην ἰδιότροπον κόρην τοῦ βουνοῦ, πρὸς τὴν Νίναν, εὐρεθείσαν ἐτοιμον πρὸς τῆς θύρας. . . Ὁ ἀγαθὸς ἐπίσκοπος ἤρχισε νὰ βαδίζῃ ἐπὶ ὁδοῦ μυστηρίου καὶ προσήγγιζε σχεδὸν πρὸς τὸ ὄριον, ἐν ᾗ αἱ ἀσθενεῖς συνειδήσεις νομίζουσιν, ὅτι εὐρίσκονται ἐνώπιον γεγονότος ὑπερφυσικοῦ. Τίς ποτε ἠδύνατο νὰ ἦνε ὁ μοναχὸς ἐκεῖνος; Τίνος ἕνεκεν εἶχεν ἀποσυρθῆν τοῦ κόσμου; Εἶχεν ἀπαυδήσῃ; Εἶχεν ἀμαρτήσῃ; Εἶχε—Θεέ μου, (ναί, ὁ ἐπίσκοπος διανοεῖτο τοῦτο μετὰ τινος ἐπιμονῆς)—εἶχε διαπράξῃ ἔγκλημά τι;

Ὁ ἐπίσκοπος εἶχε προσηλώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ βιβλίου, χωρὶς ὁμοῦ νὰ βλέπῃ τὰ ἐν αὐτῷ γράμματα: ἠκολούθει ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς μυροῦς εἰρημῶς τῆς τεταραγμένης διανοίας του, καίτοι ἀδυνατῶν, καίτοι μὴ ἐπιζητῶν, ἴσως, νὰ καταλήξῃ εἰς ὠρισμένον λογικὸν συμπέρασμα. . . Ἄγνωστον! Τίς οἶδεν! . . .

Ἐπὶ τῷ μεταξὺ εἶχε διαρρηχθῆν ὁ μέλας τοῦ σκότους πέπλος, σύμπασα δὲ ἡ φύσις ἤρχιζεν ἤδη νὰ ἀρῆται νέα ἰάματα ζωῆς ὑπὸ τὸ σωτήριο θάλπος τῶν ζωογόνων γρυσῶν ἀκτίνων τοῦ Φοίβου. Ὁ ἐπίσκοπος ἐξεπλήθη ἐκ τῆς αἰφνιδίας θεας τοῦ κοινοβίου, εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ ὁποίου εἶχε φθάσῃ ἄνευ ὁδηγοῦ ἢ Νίνα. Αὐτὴ ἦτο ἱκανὴ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐπισκοπὴν μόνη, ἄνευ ἠγιόχου: ἀλλὰ νὰ μεταβῆ εἰς ἄλλο τι μέρος; Πῶς ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ ἄλλο τι μέρος, ἰδίως μὴ προκειμένου περὶ τέρατος συνήθους; Ὁ Θεοφίλ. Δουπίνος εἶχε κλονισθῆν καὶ συντριβῆν πρὸ τῶν ἀλλοκότων αὐτῶν συμβεβηκότων, μετὰ τινος δέους, ὅπερ οὗτος ἤθελε βεβαίως ἀποκαλέσῃ δεισιδαιμονίαν, ἂν εἶχε παρατηρήσῃ ἐν ἄλλῳ τινὶ θνητῷ.

Ὁ θυρωρὸς μοναχός, ὑποδεχόμενος τὸν ἐπίσκοπον, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρίσῃ ποίαν τινα ἐκπλήξιν.

— Ἐρχομαι διὰ τὸν μοναχὸν Παῦλον, εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος, διότι ἐστειλε καὶ μ' ἐζήτησεν.

— Ὁ μοναχὸς Παῦλος;

— Ναί. Σᾶ; ἐκπλήττει τοῦτο;

— Ὁχι, ἅγιε Δέσποτα.

— Ἀλλ' ὑμεῖς δὲν γνωρίζετε τι περὶ τούτου;

— Ὁχι, ἅγιε Δέσποτα, οὐδὲν περὶ τούτου γνωρίζω. Ἐν τούτοις οὐδὲν τὸ παράδοξον. Νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν προϊστάμενον πατέρα;

— Ὁχι: ὁδηγήσατέ με παρὰ τῷ μοναχῷ Παύλῳ κατ' εὐθείαν καὶ μετὰ τοῦτο εἰδοποιήσατε τὸν προϊστάμενον.

— Ὡς ἐπιθυμεῖτε, ἅγιε Δέσποτα.

Ὁ μοναχὸς συνώδευσε τὸν ἐπίσκοπον μέχρι τοῦ μελλίου τοῦ Παύλου καὶ τὸν εἰσήγαγε παρ' αὐτῷ.

Ὁ Παῦλος ἐκοιμάτο βαθέως, ἐν ᾗ ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἦτο ἀπεικονισμένη ἡ φοικτὴ ἀγωνία. Ἦτο ἀνήσυχος, ἐδονεῖτο, ἐταράσσετο. Θὰ διετέλει, βεβαίως, ὑπὸ τὸ κράτος ἐφιάλτου καὶ ὄφειλε νὰ ὑποφέρῃ. Ὁ ἐπίσκοπος ἀπεπειράθη νὰ τὸν ἀφυσπνίσῃ.

Πρὶν ὁμοῦ τὸν ἐγγίσῃ, ὁ Παῦλος ἠνέφεξε τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδε τὸν ἐπίσκοπον, τὸν παρετήρησεν ἐκθαμβος καὶ ἄλαλος. Εἶτα, ὡσεὶ μὴ ἦτο βεβαίως περὶ τῆς ἐργηγόρσεώς του, ἐτριψε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ παρετήρησεν ἅπαξ ἐτι τὸν ἐπίσκοπον.

— Εἶσθε ὑμεῖς, Πάτερ; ἠρώτησεν.

— Ἐγὼ εἶμαι, ναί, υἱέ μου. Νομίζετε, ὅτι ὄνειρεθεσθε ἀκόμη; Διατελεῖτε ἐν ἐργηγόρσει. Δὲν εἶχτε ἀνάγκην ἐμοῦ;

— Πράγματι, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος, μοὶ φαίνεται, ὅτι . . .

Ἐτριψε καὶ πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀληθῶς ἐξυπνος εἶμαι, ναί, ἀληθῶς ἐξυπνος.

— Καὶ εἶχετε ἀνάγκην ἐμοῦ;

— Μάλιστα, Πάτερ. Ἐγὼ ὄνειρευόμην, ὅτι στερούμενος ὑμῶν σᾶς ἐπεκαλούμην. Διὸ καὶ ἐξεπλήγην βλέπων ὑμᾶς ἐξαίφνης καὶ οὕτω καταλλήλως.

— Δὲν ἐστειλάτε νὰ με ἀναζητήσητε;

— Ὁχι, ἀλλὰ τὸ διανοούμην.

Ἐπῆλθεν εἰς τὸν ἐπίσκοπον ἡ ἐπιθυμία, ὅπως καὶ αὐτὸς τρίψῃ τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Ὑμεῖς ἐστειλάτε νὰ με ἀναζητήσητε;

— Ὁχι, Πάτερ.

Ὁ ἐπίσκοπος ἐσίγησεν.

— Ἔστω, εἶπεν ἀπροσδοκῆτως.

— Ὑμεῖς ἐσκέπτεσθε νὰ με καλέσητε; Ἴδου με.

Ὁ Παῦλος δὲν ἀπεκρίθη ἀμέσως. Ἐβυθίσθη, ἐοκέφθη.

— Πάτερ, εἶπεν, ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἔχω τὴν προαίσθησιν τοῦ θανάτου.

— Ἀνάγκη νὰ ἔχῃ τις πάντοτε ὑπ' ὄψει τὸν θάνατον, ἀπεκρίθη ὁ ἐπίσκοπος, ἐν ᾗ ἤρχιζε νὰ ταράττηται.

— Θὰ εὐηρεστεῖσθε νὰ μοὶ ἀκριβοποιήσητε;

— Ἡ ἀποστολή μου εἶναι ν' ἀκροῶμαι τῶν ἀμαρτωλῶν.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι εἰς ἀμαρτωλὸς κοινός.

— Ὑμεῖς δὲν ἔχετε ἢ νὰ λαλήτε. Γονυπετήσατε ἐνταῦθα, πλησίον μου.

Ὁ Παῦλος ἐγονυπέτησε πλησίον τοῦ Θεοφίλ. Δουπίνου, καθημένου ἐπὶ τοῦ ἀχρυσωτάτου, καὶ ἤρχισε τὴν ἐξομολόγησιν αὐτοῦ:

— Ἦδη συμπληροῦνται δέκα ἐτη, Πάτερ, ἀφ' ἧς ἐγὼ ἤμην εἰς τῶν ἐκλαμπροτέρων καὶ προσφιλεστέρων πριγκίπων τοῦ Π. . . , ἐν τῇ Ἰβηρικῇ χερσονήσῳ. Ἐκαλούμην ποτὲ Παῦλος ὁ Ἡγεμῶν.

Ὁ ἐπίσκοπος ἐτρόμουξεν.

— Ὑψηλότατος! ἐπέλλισεν ἐγειρόμενος ἐπὶ τῶν ποδῶν, ὑμεῖς! Ἡ μερίς, ἣν ὁλος ὁ κόσμος ἐπιζητεῖ.

— Μοναχὸς Παῦλος εἶμαι. Ὁ ἡγεμῶν ἐξέλιπε πρὸ πολλοῦ. Καθήσατε, ἅγιε Δέσποτα, ἂν ἐγὼ μὲν γονυπετής. Ἦμην λοιπὸν εἰς τῶν μᾶλλον λαμπρῶν, τῶν μᾶλλον φθονουμένων καὶ ἀγαπητῶν ἡγεμόνων. Ὑπέπεσα εἰς μορίας ἀπιθάνους, πολλοὶ δὲ ὀδύρονται εἰσέτι ἐξ αἰτίας μου, καταρώμενοι ἐμοῦ. Τὸ βάρος τῆς ἀρᾶς αὐτῶν με καταδιώκει καὶ θέλει με καταδιώκῃ ἕως οὗ ἀποτίσω διὰ διαίτης, στερήσεων καὶ καρτερῶν τὰ δάκρυα, τὰ ὅποια ἔρρυσαν ἐξ ὑπαιτιότητός μου. Ἦμην πλούσιος, εὐτυχής, ἰσχυρός. Ὁ θάνατος τοῦ πατρός μου ὄφειλε νὰ με ἀναβίβασῃ ἐπὶ τινος θρόνου, ὁ Θεὸς δὲ γινώσκων ποσάκις ὑπερεπόθησα τὸν θάνατον αὐτόν, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπῆλθε μέχρι τῆς ὥρας. Ὑμεῖς θὰ ἐνθυμησθε τὸ συνοικεσίον μου. Μὲ συνέξυξαν μετὰ τινος ἀρχιδουκίσσης, ἣν οὐδέποτε εἶχον ἰδῆ προηγουμένως καὶ ἣν δὲν ἐγνώρισα μετὰ τὸν γάμον. Μία κυρία τῆς τιμῆς τῆς μητρὸς μου εἶχε προσελκύσῃ τὸ βλέμμα μου καὶ τὴν ἡγάπων ὡς δύναται νὰ ἀγαπᾷ εἰς ἀνήρ ἑδαμάστου ἐνεργείας, ἀχαλινώτου ἀλαζονείας, ἀναποσβέστου δίψης δυναμῶς καὶ δόξης. Ἐκείνη μοὶ ἀντέστη, οὐχὶ διότι δὲν με ἠγάπησεν, ὡς με διεβεβαίω, ἀλλὰ διότι ἐγὼ οὐδέποτε ἤθελον δυνηθῆν νὰ τὴν νυμφευθῶ καὶ νὰ διανύσω τὸν βίον μου, ἔχων αὐτὴν παρὰ τὸ πλευρόν μου. Ἐγὼ τὴν ἔλαβον οἰονεὶ διὰ τῆς βίας, τὰ δὲ φιλήματα καὶ τὸ πάθος αὐτῆς με κατέστησαν μωρόν. Διέπραξα πᾶν ὅ,τι εἰς ἀνθρώπος τσαύτης ἰσχύος ἠδύνατο νὰ διαπράξῃ. Κατεσάτευσα ἑκατομμύρια, ἐξέθηκα τὴν εὐημερίαν τοῦ Βασιλείου. Ὅτε ὁ πατήρ μου μοὶ ἠρνήθη χρήμα πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἰδιοτροπιῶν ἐμοῦ τε καὶ τῆς ἐρωμένης μου, προσέτρεξα εἰς τοὺς τοκογλύφους καὶ συνήψα δάνεια πληρωτέα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός μου. Ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ νυμφευθῶ τὴν Ἰωάνναν. Ἐβλασφήμησα τὸν πατέρα μου καὶ τοὺς ὑπουργοὺς αὐτοῦ, οἵτινες με εἶχον δεσμεύσῃ διὰ συνοικεσίου ἀηδοῦς. Ἡ Ἰωάννα οὐδὲν μοὶ ἔλεγε, τὸ ἀισχός της ὁμοῦ, ἕνεκα τοῦ ἀθεμίτου ἐκείνου δεσμοῦ, ἀπέταλε μίαν ἀέναν ὕβριν δι' ἐμέ. Λοιπὸν, Πάτερ, ἤμεραν τινά, μὴ δυνηθεὶς νὰ ἀντιστῶ εἰς τὸν πειρασμόν, ἔχουσα ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος τὸ περιεχόμενον τῆς σφενδόνης ἐνὸς δακτυλίου, ἐπότισα δὲ τὸ μίγμα τοῦτο εἰς τὴν σύζυγόν μου. . .

Ὁ ἐπίσκοπος ἤσθμαιεν.

— Ἡ ἀρχιδουκίσσα θνήσκουσα μοὶ ὡμολόγησεν, ὅτι διείδεν, ὅτι ἐγὼ τὴν εἶχον δηλητηριάσῃ μοὶ ἐνεχείρισε δὲ τὴν κλεῖδα ἐνὸς μικροῦ κιβωτίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν, ὡς μοὶ εἶπε, χειρόγραφόν τι δι' ἐμέ, με συνεχώρησε καὶ ἐτελεύτησεν. Αὐτὴν ταύτην τὴν ἐσπέραν συνεδέθη μετὰ τῆς Ἰωάννας βία συνοικεσίου μυστικοῦ, τελεσθέντος ἐν τινὶ παρεκκλησίᾳ τῶν ἀνακτόρων.

— Φρίκη! . . . , ἐπιθύρῃσεν ὁ Θεοφίλ. Δουπίνος.

— Ἀλλ' ἐξ ἀορίστον μικρῶν περιστάτικῶν, ἐγενήθη ἐν ἐμοὶ ἄμορφος τις καὶ συγκεχυμένη ὑπόνοια μοὶ ἐφάνη, ὅτι ἡ Ἰωάννα μου ἦτο μᾶλλον φιλόδοξος καὶ ἐπιτηδευομένη ὑποκρίτρια ἢ ἐράστρια εἰλικρινής. Ἀνεπαισθήτως ἡ ὑπόνοια αὐτῆς ἤρχιζε νὰ λαμβάνῃ ὅσα καὶ σάρκα, ἀλλ' ὁμοῦ—ὦ! πόσον, πόσον ἀθλιὸς ὑπῆρξα ἐγὼ!—δὲν ἠδυνάμην νὰ ὑπεκφύγω τὸ κράτος αὐτῆς. Μίαν φορὰν τὴν κατέλαβον καθ' ἣν στιγμήν ἐκρυπτε μίαν ἐπιστολήν. Τὴν κατέπισσα, ἀλλ' ἐκείνη, γοργότερά ἐμοῦ, ἔρριψε τὴν ἐπιστολήν εἰς τὴν ἐστίαν. Τὸ πῦρ παρηνάλωσε τὸ πᾶν. Εἰς τὰς ἱεσείας, τὰς ἀπειλάς, τὰς παρακλήσεις μου, ἐκείνη ἐπὶ τέλος ἐκάμφθη καὶ μοὶ ἀνωμολόγησεν, ὅτι ὁ πατήρ μου τῷ εἶχε κάμῃ ἐμμέσους πιέσεις, ὅπως με ἔγκραταλίπῃ καὶ ὅτι ἐκείνη ἐπρόκειτο νὰ τὰς δεχθῆ. Ἐξεμάνην ἐκ τῆς ἀγανακτήσεως, ἡ δὲ ἀνιαρὰ ἀναμονὴ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἤθελον δυνηθῆν ν' ἀναγορευθῶ δεσπότης: τὸ μῖσος, ἡ φρενίτις. . . δὲν γνωρίζω τί συνέβη: τοῦτο μόνον εἶνε βεβαίον, ὅτι αὐτὴν ταύτην τὴν ἐσπέραν ἐκένωσα τὸ περιεχόμενον ἐνὸς ἄλλου δακτυλίου. . .

— Οὐρανὲ! διέκοψεν ὁ ἐπίσκοπος ὠχρὸς δίκην νεκροῦ, ὁ Παῦλος πατροκτόνος!

— Ἐπανέκαμψα παρὰ τῇ Ἰωάννᾳ, ἀφ' οὗ παρεσκέυασα τὸ ἔργον, καὶ—φριττω ἀκομή—τὴν εὐχὸν

* Ἐν σελίδι 267 τοῦ ὑπὸ ἀνάγνωσιν διηγήματος (στήλη α', στίχος 11 ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω) ἀνάγνωθι ἀντὶ φωνῆ, φωνή καὶ αὐτόθι (στήλη γ', στίχος 13, ὡσαύτως ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω) ἀντὶ διαβλεπομένην, διαβλεπομένην.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Οι χριστιανοί λαοί των σλάβων και των αγγλοσαξόνων, μετά την έορτήν των Χριστουγέννων, διά την όποιαν τόσας ώραιας παραδόσεις και περιέργους συνηθείας έδημιούργησαν, και διά την έορτήν του Πάσχα όχι όλίγας τοιαύτας έπίσης έχουν σχηματίση. Η διαφορά είναι, ότι διά το Πάσχα αι παραδόσεις, και πρό πάντων αι προλήψεις, είναι όλιγώτεραι. Διά το Πάσχα, περισσότερον με διαφόρους αναγλύφους παραστάσεις από ξύλα, μάγμαρα ή και από μέταλλον προσεπάθησαν να δώσουν παραστατικάς εικόνας όλων των εις το Θεϊον Δράμα αναφερομένων προσώπων και σκηνών.

— Συνήθειαι και έθιμα.

Έξαφνα, από κανένα ναόν της Σκανδιναβικής δέν λείπει ένα πελώριον άγαλμα, το όποιον, στην μένον εις το βάθος του άγιου βήματος καθ' όλην την Μεγ. Έβδομάδα, παριστάνει άλλοτε τον άγγελον, ό όποιος απεύλισε τον λίθον από τον τάφον του 'Ιησού, άλλοτε αυτόν τον 'Ιησούν, με την μεγαλοπρεπή, την θείαν πρό του Πιλάτου στάσιν του, και άλλοτε με το φραγγέλιον εις τας χείρας, κατά την γνωστήν έκδιδειν των έμπορων και των άργυραμοιβών από τον Οίκον του Κυρίου. Εις τους ναούς της Βρετανίας και εις άλλας καθολικάς χώρας, από κορμόν δένδρου με όχι πολλήν γλυπτικήν τέχνην φαίνεται κατά τας ημέρας των Παθών ένα σύμπλεγμα ανθρώπινων μορφών, αι όποιαι, κατά τας δοξασίας των αυτόθι κατοίκων, πρέπει να παριστάνουν τον 'Ιησούν οικτείροντα τον 'Ιούδαν καθ' ήν στιγμήν ούτος, μετανοήσας διά την προδοσίαν του διδασκάλου του, απέφασκε να απαγχονισθή.

Εις μερικάς σλαβικάς, πρό πάντων έπαρχιακάς πόλεις, καθ' όλην την Μεγ. Έβδομάδα απαραίτητος είναι ή έμφάνισις ενός όμοιώματος μεγάλου πετεινού, ό όποιος, τιθέμενος εις το έπικαιρότερον μέρος του ναού, πρέπει έποικοδομητικώς να ένθυμιζή εις το έκκλησίασμα την τριπλήν άρνησιν του Πέτρου και το μετά ταύτα φώναγμα του πετεινού. Εις άλλους πάλιν ναούς σχηματίζουν δλόκληρα δάση από φοινικιοειδή φυτά, τα όποια αναπαριστάνουν τον κήπον των 'Ελαιών, από τον όποιον δέν λείπουν τα όμοιώματα του 'Ιησού, των μαθητών του και της συνοδείας του 'Ιούδα, όταν ούτος μετά φανών και λαμπάδων και όπλων ήλθε να συλλάβη τον υιόν του Θεού.

— Από την χριστιανικήν καλλιτεχνίαν.

Άλλα ή θαυμασιώτερα, σχεδόν όλοζώντανη, αναπαράστασις όλων των σκηνών των Παθών του 'Ιησού άπαντ' εις τον ναόν του Κρέτζλιγκεν, εις την γερμανικήν Έλβετιαν, παρά την Κωνσταντίαν. 'Οφείλεται αυτή εις την έμπνευσιν ενός έκείθεν μοναχού, ό όποιος, πολύ πρό του 1700, προσκαλέσας Τυρολους φημισμένους γλύπτας, άπησχόλησεν αυτούς πρός τοϋτο επί δεκαοκτώ δλόκληρα έτη. Είναι δε πασίγνωστος ή τέχνη των Τυρολών εις την κατασκευήν γλυπτικών λεπτοουργημάτων.

Κατά το σχετικόν ιστορικόν σημείωμα, όπτηρχεν εκεί κάποιον παρόμοιον άρχαϊον κειμήλιον τέχνης, διασωθέν μέχρι της έποχής του Τριακονταετούς πολέμου (1618), όποτε το πύρ και ό σίδηρος του πολέμου, μαζί με άλλα, μετέβαλε και αυτό εις στάκτην, επί της θέσεώς του δε ακριβώς της άρχαίας ό μοναχός του Κρέτζλιγκεν έχει κατασκευάση το σημερινόν νεώτερον άριστούργημα της γλυπτικής.

Υπερ τα εκατόν πενήκοντα εις φυσικόν μέγεθος ή μικρότερα άγάλματα, με έξαισιας φυσικότητας στάσεις και γλυπτικήν τέχνην πρώτης δυνάμεως, παρουσιάζουν έποπτικώτατα όλην την ιστορίαν της Μεγ. Έβδομάδος, μηδέ της Κυριακής των Βαίων έξαιρουμένης. Χιλιάδες προσκνητών και άλλων περιέργων έπισκέπτονται κατ' έτος, πρό πάντων το Πάσχα, το νεώτερον αυτό έξοχον έργον της τέχνης.

— Τι λέγει ταξιδιώτης.

Σχετικά ταξιδιωτικά άναμνήσεις μ'ας λέγουν περι αυτού τα έξής :

«Εις το βάθος του ιστορικού αυτόθι ναού βλέπετε ένα δαιδαλώδες άμφιθεατρικόν, άλλα και

Τούτο τυγχάνει έναντίον εις τον κανόνα του τάγματος.

Ο έπίσκοπος έλαβε το μετάλλιον, όπερ παρατηρών, έξέβαλε κραυγήν έκπλήξεως.

Υπό την εικόνα ήτο κεχαραγμένον το όνομα : «Λουίζα - Μαρία - Ελισάβετ, Αρχιδούκισσα Ήγεμονίς». Έν τή εικόνη δε της άτυχούς συζύγου του Παύλου, άνεγνώρισεν ό έπίσκοπος την μυστηριώδη χωρικήν, ήτις είχεν έλθη, όπως άναζητήση αυτόν έν καιρῷ νυκτός πρός ένίσχυσιν της ψυχής του έτοιμοθανάτου μοναχού.

ΠΑΣΧΑ

Τήν ὄρ' αὐτή, πού χαίρονται
κ' οἱ ἄνθρωποι κ' ἡ φύσις,
διότι εἶναι ἑορτὴ
καὶ ἀνοιξὶς ἐπίσης,

τὴν ὄρ' αὐτή, πού τὰ πουλιὰ
στά μέρη μας γυρίζουν
καί, κτίζοντα κάθε φωνηρά,
τραγουδία μᾶς τονίζουν,

τὴν ὄρ' αὐτή, πού ἕκαστος
μέσ' στήν ψυχὴ του νοιώθει
μυστηριώδη μιὰ χαρὰ
καὶ τὸν πληροῦν οἱ πόθοι,

τὴν ὄρ' αὐτή, πού ἔρωτα
ὑμνοῦνε τόσα χεῖλη,
θέλω κ' ἐγὼ κάτι νὰ πῶ
σέ σέ, πιστὴ μου φίλη.

Νὰ σοῦ εἰπῶ πόση χαρὰ
αἰσθάνομαι σιμά σου,
πόσον βαθειὰ μέσ' στήν ψυχὴ
νοιώθω τὸ φίλημά σου.

Πόσον λογιζομ' εὐτυχὴς
μὲ σέ νὰ ἑορτάσω
κ' ὅλους τοὺς πόνους τῆς ζωῆς
σιμά σου νὰ ξεχάσω.

Πόσον γλυκὺς πλησίον σου
ὁ βίος μου κατέστη !
Αὐτὰ ποθῶ νὰ σοῦ εἰπῶ
μὲ τὸ «Χριστὸς Ἀνάστη !»

Κ. Ε.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εἰς φιλάργυρον.

Ἐνῶ μέσ' στὸν κόσμον τὸν αὐθάδη τοῦτον,
ἄλλοι καθὼς κόπρον ξόδευαν τὸν πλοῦτον,
μὲ πολλὴν σπατάλην κ' ἀπερισκεψίαν,
σύ τὴν κάθε κόπρον εὐλαβῶς θωπεύσας,
κ' ὡς χρυσὸν ἐκείνην ἀποταμιεύσας,
ἔκαμες καὶ σπῆτια καὶ περιουσίαν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΙΖΑΣ

Τὸ 'Ασ'Ολα

ἐπ' εὐκαιρίᾳ

ΤΗΣ

ΛΑΜΠΡΟΦΟΡΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ἀπευθύνει

ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν καὶ εἰλικρινεῖς εὐχὰς πρός ὅλους τοὺς ἀναγνώστας του, πρός ὅλους τοὺς συνεργάτας του καὶ πρός ὅλους τοὺς φίλους του.

μετ' άλλου τινός, ἐπιλήσιμονα ἑμοῦ, φρίττουσαν ἐξ ἔρωτος ὑπερ άλλου τινός!... Ἡ ἀθλία ἐνόμιζεν, ὅτι ἐγὼ εἶχον μείνη ἐν τῷ ἀνακτόρῳ.

— Τί ἐπραξας τότε;

— Τοὺς ἐφόνευσα ἀμφοτέρους· τὸν μὲν διὰ πλήγματος ἐγγχειριδίου, τὴν δὲ διὰ στραγγαλισμοῦ. Ἠγέρθη, ἐφθασα δρομαίως εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατρὸς μου καὶ μόλις κατῴρθωσα ἐγκαίρως, ὥστε νὰ ξεκκενώσω τὸ ποτήριον ἐκ τοῦ δηλητηρίου. Ἐφείσθη τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν. Κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα, κεκλεισμένος ἐν τῷ δωμάτιῳ μου, ἐνεθυμήθην τοὺς τελευταίους λόγους τῆς ψυχορραγούσης ποτὲ συζύγου μου. Ἐπορεύθη πρός τὸ κιβώτιον τῆς Λουίζης, τὸ ἠνέφρα καὶ ἐξήγαγον ἐξ αὐτοῦ ἕνα φάκελλον πρός ἐμὲ ἀπευθυνόμενον. Ἄγιε Δέσποτα, ὑμεῖς δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τὸν σπαραγμὸν μου. Ἐν ταῖς σελίσιν ἐκείναις, ἃς δύναμαι νὰ σᾶς ἀπαγγείλω λέξιν πρός λέξιν— τόσον τὰς ἔχω ἐντετυπωμένας ἐν τῇ μνήμῃ— ἐκείνη ἢ γυνὴ εἶχεν ἐπιχύσῃ ἅπαντα τὸν ἱερὸν αὐτῆς ἰσχυρότατον ἔρωτα. Αὐτὴ μὲ ἠγάπα ὡς ἴσως οὐδέποτε γυνὴ ἠγάπησεν, ἠκολούθει τὰ ἴχνη μου, ἐγίνωσκε τὸ πᾶν περὶ ἐμοῦ καὶ ἐν τούτοις οὐδέποτε μ' ἐπετίμησεν, ἀφ' οὗ ἦτο ἱκανὴ νὰ ἀνεύρη, ἐν τῷ πάθει αὐτῆς, τὴν δύναμιν τῆς συγγνώμης καὶ τῆς καρτερίας. Καὶ ἐγὼ ὁ τυφλός, ὅστις οὐδὲν εἶδον, οὐδὲν ἐνόησα, ἐγὼ, ὅστις ἐφόνευσα αὐτὸν τὸν ἄγγελον... κατελιμμένος ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας, ἠθέλησα νὰ αὐτοκτονήσω· ἀλλ' ὦ τοῦ θαύματος! πρό τῶν ὀμμάτων μου παρέστη ἡ ἀρχιδούκισσα, ἡτις ἀνεβόησε, δραττομένη συνάμα τῆς χειρὸς μου : «— Στῆθι, μὴ διαπράξῃς, πρός Θεοῦ, καὶ τὸ ἔσχατον τῶν ἁμαρτημάτων· διὰ βίου σκληραγωγίας, διὰ τῶν εὐχῶν μου, θὰ δυνηθῆς νὰ σωθῆς καὶ νὰ τελευτήσῃς ἐν εἰρήνῃ. Ἐχεις ἁμαρτήσῃ πολύ, ἀλλ' ὁ Θεὸς συγχωρεῖ ἐκείνον, ὅστις ἡμάρτησε καὶ ἠγάπησεν». Ἴδού, ἄγιε Δέσποτα, ὑπὸ τὸ κράτος τίνων περιστατικῶν ἐπάρην. Νῦν, Πάτερ μου, ὅτε ἐξομολογήθην ἐνώπιον τῆς Ὑμετέρας Θεοφιλίας, αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν ὀλοῦναι κάλλιον. Αἰσθάνομαι ἀνακούφισιν τινα, μοὶ φαίνεται δέ, ὅτι εἶμαι ἀθῶος. Ἐπιβάλετέ μοι τὴν ὑμετέραν μετάνοιαν· ὁσονδήποτε βαρεῖα καὶ ἂν ᾔη, δὲν θὰ μὲ ἀποθαρρύνῃ αὐτῇ. Δὲν ὑπῆρξα, Πάτερ, ἁμαρτωλὸς κοινός· οὐχ ἤτιον δὲν ζητῶ μετάνοιαν κοινήν. Εἰς τὸ πᾶν θέλω καθυποταχθῆ, εἰς τὸ πᾶν θέλω ὑποβληθῆ ἐγὼ...

Ο Παῦλος ἔμεινεν ἀκίνητος, ἔχων προσηλωμένον τὸ βλέμμα ἐπὶ τινος σημείου τοῦ καλλίου, καὶ δὴ μετὰ τοιαύτης ἐπιμονῆς καὶ τοσαύτης προσοχῆς, ὥστε ὁ ἐπίσκοπος, νομίσας καὶ οὕτως πρός στιγμήν, ὅτι ἔκτακτόν τι θέαμα εἶχεν ἐπισπάσῃ τὴν προσοχὴν καὶ ἐφελκύσῃ τὴν διάνοιαν τοῦ ἀγωνιῶντος μοναχοῦ, ἐστράφη πρός τὸ αὐτὸ σημεῖον, οὐδὲν ὁμως ἀντιληφθεῖς, ἐπανέστρεψε τὸ ἔκθαμβον αὐτοῦ βλέμμα εἰς τὸν μετανοοῦντα. Οὕτως ὁμως εἶχεν ἐγερεθῆ ἐν τῷ μεταξὺ καὶ κινήθῃ ἀπὸ τῆς θέσεώς του, με τεταμένους δὲ τοὺς βραχίονας ἀνέκραξε :

— Λουίζα! Λουίζα! Σὲ βλέπω ἐγὼ. Ἐρχομαι. Naί, δὲν καθυστερῶ. Ἐν εἰρήνῃ, ναί, ἐν εἰρήνῃ...

Ο μοναχὸς προσέκοψεν εἰς τὸν πόδα τῆς ἐκλήνης, ἐκλονήθη καὶ ἔπεσε πρηγῆς.

— Παῦλε, Ὑψηλότατε, τέκνον! ἀνεφώνησεν ὁ ἐπίσκοπος, ἐν ᾧ συγκρόνως ἔκλυσε, προσπαθῶν, ὅπως ἀνεγείρῃ αὐτόν. Βοήθεια, Ἀδελφοί! ὁ Παῦλος ἐκπνέει...

Ἀναπετάσαντες τὰς θύρας τοῦ καλλίου, ὤρμησαν ἐντὸς αὐτοῦ δύο-τρεις μοναχοί, οἵτινες ἀνήγειραν τὸν Παῦλον καὶ τὸν ἔθηκαν ἐπὶ τοῦ ἀχυροστρώματος. Ο Παῦλος ἠνέφρα τοὺς ὀφθαλμούςς γαληνίους καὶ διανυσθεῖς· προσατενίζων δὲ τὸν ἐπίσκοπον :

— Αὐτὴ μὲ καλεῖ! προέφερε διὰ φωνῆς τὰ μάλιστα ταπεινῆς καὶ συγκινητικῆς. Αὐτὴ μὲ καλεῖ, καθ' ἣν στιγμήν ἐγὼ ἀπαλλάττομαι τῶν ἁμαρτιῶν μου. Θνήσκω, ἐκλείπω... Εἰρήνη...

Ὑπέστη ἀκόμη ἐν οἴγος, μεθ' ὃ ἀνέκλυσε τὴν κεφαλὴν, ἀναπνέων ἀσθενέστατα.

— Ἐγὼ σὲ συγχωρῶ, ἐπιθύρῃσεν ὁ Θεοφιλ. Δουπῖνος μετὰ τινος λυγμοῦ.

Ο Παῦλος ἠνέφρα ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούςς, ἠτένισε τὸν ἐπίσκοπον με ἔκφρασιν ἀπειροῦ εὐγνωμοσύνης καὶ ἐξέπνευσεν.

Οἱ μοναχοὶ ἐγονυπέτησαν πρός ἀπαγγελίαν τῶν νεκρωσίων εὐχῶν.

Δύο ὥρας μετὰ ταῦτα, ὁ προϊστάμενος πατήρ, ὠχρός καὶ τεταραγμένος, εἰσῆλθεν αἰφνης εἰς τὸ διαλεκτήριον, ἐνθα προσήχετο ὁ Θεοφιλ. Δουπῖνος, ἐπιδεικνύων δὲ εἰς τοῦτον χρυσοῦν μετάλλιον, εἶπεν :

— Ἄγιε Δέσποτα, ὁ μοναχὸς Παῦλος ἔφραεν ἀνηρημένην εἰς τὸ στήθος του εἰκόνα γυναικός.

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ ΠΑΝΤΟΤΕΙΝΟΝ

πολοσσιαίον ἀνάγλυφον, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον εἶναι γεγλυμμένη ὅλη ἡ ἀναπαράστασις τῶν παθῶν τοῦ Ἰησοῦ. Φθάνει δὲ αὕτη μέχρι τοιούτου σημείου τελειότητος, συνδυασμοῦ χρωμάτων καὶ λεπτότητος γραμμῶν, ὥστε νὰ στέκεσθε ἐνώπιόν του ἐκπληκτικῶς μετὰ τὴν σχεδὸν πλήρη βεβαιότητα, ὅτι τὰ τεχνικώτατα ἐκεῖ συνηγμένα ἀνάγλυφα καὶ ἀγάλματα θὰ σὰς δώσουν σημεῖα ζωῆς.

Ἡ θριαμβικὴ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, τὰ μεγαλοπρεπῆ παλάτια τοῦ Πιλάτου, αἱ παρασυναγωγαὶ τῶν Ἑβραίων, ὁ κῆπος τῶν Ἐλαιῶν μετὰ τὸν Ἰησοῦν προσευχόμενον, ὁ Μυστικὸς Δείπνος, ἡ σύλληψις, ἡ δίκη, οἱ ἐμπαυμοί, ἡ φραγγέλωσις, ἡ Σταύρωσις, ἡ Ταφή καὶ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ περνοῦν ἀπὸ τὴν μίαν ἕως εἰς τὴν ἄλλην ἴκταν τῶν γιγαντώδους ἀναγλύφου, ἀφίνοντα κατάπληξιν, θαυμασμόν. Καὶ αἱ λεπτότεραι ἀκόμη γραμμαὶ χαρακτηρίζουν ἐπακριβῶς ὅλα τὰ συμβολιζόμενα πρόσωπα.

Εἰς τὸ μέσον ὅλων τούτων προβάλλει πελώριος Ἐσταυρωμένος καὶ πικρὰ τὴν βάσιν τοῦ Σταυροῦ φαίνεται μέγα ἀπὸ ἄργυρον κιβώτιον, ποιικιλμένον μετὰ πολυτίμους λίθους καὶ ἐντός τοῦ ὁποίου κρύπτεται τεμίχιον τιμίου Ξύλου ἐκ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁμολογίαι κορυφαίων.

Τὸ ὄραϊον αὐτὸ βιβλίον τῶν ταξιδιωτικῶν ἀναμνήσεων καὶ ἄλλα πολλὰ μᾶς λέγει διὰ τὸν περίφημον αὐτὸν ναὸν τοῦ Κρίμτζιλιγκεν, ὁ ὁποῖος φαίνεται, ὅτι εἶναι κυριολεκτικῶς τελειότατον πλήρες μουσεῖον τῆς ἱστορίας τῆς ἀγιογραφίας καὶ κάθε σχετικῆς μετ' αὐτὴν γλυπτικῆς.

Ὅλα τὰ παράθυρά του στολιζόνται μετὰ ὑαλοπίνακας, ἐπάνω εἰς τοὺς ὁποίους μετὰ ζωηρότατα χρώματα καὶ ἀμίμητον τέχνην εἶναι ἐξωγραφισμένη πλήρης ἡ Παλαιὰ καὶ ἡ Νέα Διαθήκη. Τὸ περίεργον εἶναι, ὅτι εἰς τὰ πρόσωπα τῶν ἱστορημάτων φαίνονται αἱ φυσιογνωμίαι βασιλέων καὶ ἄλλων ἱστορικῶν προσώπων τῆς νεωτέρας ἱστορίας τῆς Εὐρώπης. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς γράφοντας τὴν ἱστορίαν τῶν ἐν λόγῳ προσώπων ἐγενεὶν ἀνάγκη νὰ μελετήσουν τὰς μοναδικὰς αὐτὰς παραστάσεις τῶν ὑαλοπινάκων. Ὁ διάσημος ζωγράφος Πισά, ὁ ὁποῖος, διὰ νὰ δώσῃ μίαν ἀκριβῆ εἰκόνα τοῦ θείου μαρτυρίου, μετέβη εἰς τὴν Παλαιστίνην καὶ παρέμεινεν ἐν αὐτῇ ἕως δώδεκα ἔτη, ὡμολόγησεν, ὅτι τὰ ἀριστουργήματα τοῦ Κρίμτζιλιγκεν εἶναι πρότυπα ἀπαράμιλλα.

Εἶναι πράγματι τόσον ἀκατανόητου ὕψους καὶ ἀληθείας ἡ ἀφάνταστος ἐποποιία τῶν σκηνῶν τοῦ μεγάλου μαρτυρίου τοῦ Θεανθρώπου, ὥστε κάθε χροστήρ ἀθανάτου ζωγράφου ἢ ἡ σμίλη τοῦ πλέον διασημοῦ γλύπτου νὰ σταματοῦν εὐλαβῶς καὶ ἐν πλήρει ὁμολογίᾳ νὰ παραδέχωνται τὸ ἀδύνατον τῆς τελειωτικῆς ἀναπαραστάσεως τοιούτων δυσθεωρήτου ὕψους θείων γεγονότων. Τοῦτο ὡμολόγησεν ὁ πασιγνωστός Φλωρεντιανὸς ζωγράφος Φρά Ἀντζέλικο, δὲν τὸ ἀπέκρυψαν δὲ καὶ αὐταὶ αἱ κορυφαὶ τῆς ἀναγεννηθείσης καλλιτεχνίας, ὁ μοναδικὸς Μιχαὴλ Ἄγγελος καὶ Ραφαὴλ ὁ θεῖος.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ

Ἡ μέρα ἐδ' ἀτίμητο πετράδι μόλις χάσῃ, ἀμίλητη βασίλισσα νυκτερινὴ προβαίνει κ' ἀργυροβάφει παρευθὺς κάμπους, βουνὰ καὶ δάση κ' αἰγλή σκορπίζει μαγικὴ στὸ δρόμο ποῦ πηγαίνει. Τὴν νύκτα διώχνει καὶ γλυκεῖα γλυκεῖα φέρνει ἡμέρα, σκορπίζοντας τὴν λάμψιν τῆς στὸν καθαρὸ αἰθέρα, τὸν ἥρεμο τὸν Βόσπορο περὶ φάνα φωτίζει καὶ περισσὴ στὰ κάλλη του μαγεία τοῦ χαρίζει.

Στὸν σαπφειρένιο οὐρανὸ τὴν νύκτα σὰν προβάλλη, ἢ ἀργυρὸς ἀκτίνες τῆς μύρια φωτίζουν κάλλη, τὴν φύσιν, ποῦτανε νεκρὴ, κάμει καὶ ξαναγεῖναι, μὰ δὲν γατρεῖ τὴν καρδίαν ποῦ μάρναναν οἱ πόνοι.

ΔΗΜ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ

Ἐθριαμβεύει τις κατὰ τῶν κακῶν ἕξεων εὐκολότερον σήμερον, παρὰ αὐριον.
Ἐτὸ ἀληθινὸν θάρρος εἶναι νὰ κάμῃ τις ἄνευ μαρτύρων ὅτι θὰ ἦτο δυνατόν νὰ κάμῃ πρόδου τοῦ κόσμου.

Ἡ ἡμερομηνία τοῦ ἁγίου Πάσχα, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ὅλων τῶν κινήτων ἐορτῶν τοῦ ἔτους, βασιζέται πάντοτε ἐπὶ τοῦ Ἡλιακοῦ καὶ τοῦ Σεληνιακοῦ κύκλου ἐκάστου ἔτους.

Καὶ Ἡλιακὸς μὲν κύκλος ὀνομάζεται ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ μία περίοδος 28 ἐτῶν, διότι παρετηρήθη, ὅτι μόνον μετ' ἐκάστην παρέλευσιν 28 ἐτῶν ἐπανέρχεται ἡ περιοδικὴ οὕτως εἰπεῖν, καὶ ὄχι ἡ εβδομαδιαία, τάξις τῶν πρωτομηνιῶν τοῦ ἔτους.

Ἐξηγουμένα : Ἡ μὲν εβδομαδιαία τῶν πρωτομηνιῶν τάξις ἐπανέρχεται ἐκάστοτε μετὰ κανονικὴν περίοδον 6, 5, 6 καὶ 11 (ἐν ὅλῳ 28 καὶ πάλιν) ἐτῶν ἐάν δηλαδὴ τῷ 1913, ὅτε Ἡλιακὸς κύκλος ἦτο 1, εἶχαμεν τὴν πρώτην Ἰανουαρίου ἐν ἡμέρᾳ Τρίτῃ, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ θὰ ἔχωμεν πρωτοχρονιαν καὶ εἰς τὰ ἔτη 1919, 1924, 1930 καὶ 1941.

Ἐνῶ ἡ περιοδικὴ τάξις τῶν πρωτομηνιῶν, ἡ τυπικὴ τῶν δηλαδὴ σειρά, ἐπανέρχεται μόνον μετὰ 28 ἔτη. Ἐάν δηλαδὴ ἡ περιοδικὴ τάξις τῶν πρωτοχρονιῶν ἠκολούθησεν ἀπὸ τοῦ 1913 τὴν ἐξῆς τάξιν ἡμερῶν : Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Σάββατον, Κυριακὴ, Δευτέρα, Τρίτη, Πέμπτη, Σάββατον κτλ., μόνον ἀπὸ τοῦ 1941, ἦτοι μετὰ 28 ἀπὸ τοῦ 1913 ἔτη, θάρχισῃ καὶ πάλιν ἡ ἴδια κανονικὴ πορεία.

Ὁ δὲ Σεληνιακὸς κύκλος, τὸν ὅποιον ὀφείλομεν εἰς τὸν διάσημον Ἀθηναῖον ἀστρονόμον Μέτωνα (ἀκμάσαντα τὴν ε' πρὸ Χρ. ἑκατονταετ.), εἶναι μία περίοδος 19 ἐτῶν, διότι, ὡς αὐτὸς πρῶτος ἐξηκρίβωσεν, μόνον μετὰ παρέλευσιν 19 ἐτῶν ἐπανέρχεται ἡ τάξις τῶν νεοσελήνων τοῦ ἔτους εἰς τὰς ἰδίας ἡμερομηνίας.

Διὰ νὰ εὐρωμεν τὸν Ἡλιακὸν ἢ τὸν Σεληνιακὸν κύκλον ἔτους τινός, προσθέτομεν εἰς αὐτὸ τὰ ἀπὸ Κοσμογονίας μέχρι Χριστοῦ ἔτη, ἦτοι ἔτη 5508, τὸ δὲ ἀθροισμα διαιροῦμεν διὰ τοῦ 28 ἢ τοῦ 19. Τὸ κατάλοιπον τῆς διαιρέσεως εἶναι ὁ ζητούμενος Ἡλιακὸς ἢ Σεληνιακὸς κύκλος. Μὴ ὑπάρχοντος δὲ καταλοίπου, Ἡλιακὸς ἢ Σεληνιακὸς κύκλος τοῦ ἔτους ἐκείνου εἶναι ὁ διαιρέτης 28 ἢ 19.

Ὅταν εὐρωμεν τὸν Ἡλιακὸν καὶ τὸν Σεληνιακὸν κύκλον ἔτους τινός, παρατηροῦμεν εἰς ποῖον

σημεῖον τοῦ ἀπέναντι πίνακος γίνεται ἡ συνάντησις τοῦ Σεληνιακοῦ πρὸς τὸν Ἡλιακὸν κύκλον, ἢ δὲ ἐπὶ τῆς συναντήσεως ταύτης ἡμερομηνία δεικνύει τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ ἁγίου Πάσχα κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο.

Παράδειγμα : Ἐφέτος (1915) ἔχομεν Σεληνιακὸν κύκλον 13 καὶ Ἡλιακὸν 3, οἵτινες πράγματι συναντῶνται εἰς τὰς 22 Μαρτίου.

Διὰ δὲ τὸ Πάσχα τῶν Λατίνων, ὑπολογίζομεν ὡς ἐξῆς : Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Σεληνιακοῦ κύκλου τοῦ ἔτους, εὐρίσκομεν, ἐν τῇ οικείᾳ τοῦ πίνακος στήλῃ, τὸ νεοσελήνον τοῦ Μαρτίου, εἰς ποίαν δηλαδὴ ἡμερομηνίαν τοῦ Μαρτίου γίνεται ἡ νέα σελήνη, καὶ προσθέτομεν εἰς τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην τὰς 15 ἡμέρας τῆς πανσελήνου. Καὶ ἂν μὲν ἡ ἐκ τοῦ ἀθροίσματος τούτου προκύψουσα ἡμερομηνία τοῦ Μαρτίου ἢ τοῦ Ἀπριλίου συμπίπτῃ ἐν Κυριακῇ, ἔχομεν ἀμέσως τὸ Λατινικὸν Πάσχα· εἰδεμὴ, θὰ τὸ ἔχομεν τὴν ἀμέσως κατόπιν ἐρχομένην Κυριακὴν.

Παράδειγμα : Ἐφέτος, μετὰ Σεληνιακὸν κύκλον 13, ἔχομεν νεοσελήνον Μαρτίου εἰς τὰς 3, πανσελήνον δὲ (3+15) εἰς τὰς 18. Ἐπειδὴ ἡ 18 συμπίπτει Τετάρτῃ, ὁ δὲ Μάρτιος, ἐν περιπτώσει Ἡλιακοῦ κύκλου, ὅπως ἐφέτος, 3 ἀρχεται (ἴδε τὸν Πίνακα) ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ, τὸ Λατινικὸν Πάσχα θὰ συμπεσῇ εἰς τὰς 22 Μαρτίου, ἦτοι μαζὴ μας.

Ὅσάκις ὁ Μάρτιος ἔχει δύο νέας σελήνας, τῇ 1 καὶ τῇ 31 (ἴδε τὸν Πίνακα), οἱ μὲν Ἑβραῖοι καὶ οἱ Λατῖνοι λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τὴν πρώτην, ἐνῶ ἡμεῖς τὴν δευτέραν.

Ἐπὶ τούτοις, παράβαλε καὶ ὅσα σχετικὰ ἔγραψα ἐν τῷ «Ἀπ' Ὁλοσση» τῆς 21 Ἀπριλίου 1912 καὶ τῆς 28 Φεβρουαρίου 1915 (*), καθὼς καὶ ἐν τῷ «Ἀμερολήπτῳ» τῆς 31 Μαρτίου καὶ τῆς 2 Ἀπριλίου 1912.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ

(*). Ἐκεῖ, περὶ τῆς ἐορτῆς τῆς Ὑπαπαντῆς προκειμένου καὶ τῆς συμπτώσεως αὐτῆς τῇ Καθαρῇ Δευτέρᾳ, ὅπως ἐφέτος, δέον νὰ ἐξαιρέσωμεν τὰ βίσεκτα ἔτη, ὅτε τοῦ Φεβρουαρίου ἔχοντος 29 ἡμέρας, ἡ Ὑπαπαντὴ συμπίπτει τὴν Κυριακὴν τῆς Τυρινῆς. Τοιαῦτα ἔτη βίσεκτα εἶναι, ἀπὸ τῆς σ' ἑκατονταετηρίδος καὶ ἐντεῦθεν (διότι πρότερον δὲν ἦτο εἰστέτι θεσπισμένη ἐορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς) τὰ ἔτη 604, 1136, 1668 κτλ.

ΟΙ ΚΥΚΛΟΙ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ	ΤΟ ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΣΧΑ	ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ								ΝΕΟΣΕΛΗΝΟΝ ΤΟΥ ΜΑΡΤΙΟΥ
		Οἱ κύκλοι τοῦ Ἡλίου.								
		1	2	3	9	4	5	6		
		7	13	8	15	10	11	17		
		12	19	14	20	21	16	23		
		18	24	25	26	27	22	28		
1	A. 2	A. 7	A. 6	A. 5	A. 4	A. 3	A. 9	A. 8	15	
2	M. 22	M. 24	M. 23	M. 29	M. 28	M. 27	M. 26	M. 25	4	
3	A. 10	A. 14	A. 13	A. 12	A. 11	A. 17	A. 16	A. 15	23	
4	M. 30	M. 31	A. 6	A. 5	A. 4	A. 3	A. 2	A. 1	12	
5	A. 18	A. 21	A. 20	A. 19	A. 25	A. 24	A. 23	A. 22	1 καὶ 31	
6	A. 7	A. 14	A. 13	A. 12	A. 11	A. 10	A. 9	A. 8	20	
7	M. 27	M. 31	M. 30	M. 29	M. 28	A. 3	A. 2	A. 1	9	
8	A. 15	A. 21	A. 20	A. 19	A. 18	A. 17	A. 16	A. 22	28	
9	A. 4	A. 7	A. 6	A. 5	A. 11	A. 10	A. 9	A. 8	17	
10	M. 24	M. 31	M. 30	M. 29	M. 28	M. 27	M. 26	M. 25	6	
11	A. 12	A. 14	A. 13	A. 19	A. 18	A. 17	A. 16	A. 15	25	
12	A. 1	A. 7	A. 6	A. 5	A. 4	A. 3	A. 2	A. 1	14	
13	M. 21	M. 24	M. 23	M. 22	M. 28	M. 27	M. 26	M. 25	3	
14	A. 9	A. 14	A. 13	A. 12	A. 11	A. 10	A. 16	A. 15	22	
15	M. 29	M. 31	M. 30	A. 5	A. 4	A. 3	A. 2	A. 1	11	
16	A. 17	A. 21	A. 20	A. 19	A. 18	A. 24	A. 23	A. 22	30	
17	A. 5	A. 7	A. 6	A. 12	A. 11	A. 10	A. 9	A. 8	19	
18	M. 25	M. 31	M. 30	M. 29	M. 28	M. 27	M. 26	A. 1	8	
19	A. 13	A. 14	A. 20	A. 19	A. 18	A. 17	A. 16	A. 15	27	
	Ὁ Μάρτιος ἀρχεται	Παρ.	Σάββ.	Κυρ.	Δευτ.	Τρ.	Τετ.	Πέμπ.	Ὁ Μάρτιος ἀρχεται	
	Ὁ Ἀπρίλιος	Δευτ.	Τρ.	Τετ.	Πέμπ.	Παρ.	Σάββ.	Κυρ.	Ὁ Ἀπρίλιος	

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ;

Το είπαν τα πουλιά την ώρα που πετούσαν ζευγαρωμένα εις ένα κλαδάκι. Το είπαν η μαργαρίτες και η πασχαλιές, τα τριαντάφυλλα και η βιολέττες. Και ο ήλιος, όταν για τελευταία φορά κινούσε το κόκκινο μανδύλι του και ρίχνονταν στής θάλασσας την άγκαλιά, είπε κι αυτός το «Χριστός Ανέστη». Άκουσα να το τραγουδή μιά απόκοσμη φλογέρα βοσκου, το σιγανό άεράκι, που γαργαλεύει τα φύλλα, και το ξασπρισμένο κύμα, που ξεδιπλώνεται στην άμμουδιά, κ' έκείνο το τραγουδίσε.

Το τραγουδίσε ακόμη κ' ένα ολόασπρο τάγμα άγγελικο, άνεβασμένο στ' άστρα. Μά άέρας πήρε τον σκοπό. Το τραγουδί σβύστηκε από ένα άπαισιον πανδαιμόνιον.

Είπε το «Χριστός Ανέστη» το συμπαθέστατο τσουρέκι, τα βαμμένα αυγά και τα βαμμένα χείλη. Ένα μαρμαρενιο καρδέ, κ' έκείνο «Χριστός Ανέστη» βαθεία βαθεία μ' έφώναξε.

Και ο κρότος της πιστόλας, ζυμωμένος μέσα εις το γέλιο κάποιου παιδιού, και το στομάχι μας, έξηντηλημένο ύστερ' από μιά... έπιβλητική σαρκαστή... κ' αυτά «Χριστός Ανέστη» βροντοφώνησαν.

Το είπε το ήμερολόγιον, το πλουσιοστρωμένο τραπέζι, το καθαρό σπιτάκι κ' αυτό το κομψό λεύκωμα των φίλων Αντωνιάδη - Τσιρότου προσπάθησε να το διαλαλήση.

Μα όταν τα χέρια μου χώθησαν εις της τσέπες, πάλιν ένοιωσα, ότι έβούνοντο αποτόμως όλων η φωνές.

Το άκουσα άσθενικά από τα σήμαντρα των εκκλησιών, από το κάψιμον των κεριων, από το κουδούνισμα του θυμιατού. Μιά παρθένα, σκυμμένη επάνω εις την Σύνοψίν της, το είπε με λαχτάρα. Ένας γέρος, κάτω από τον μαύρο σταυρό, το ξερομάσησε στα χείλη του. Το παιδακι, ξαπλωμένο άμεριμνο κάτω από της δάφνης του έπιταφίου, το τραγουδίσε γλυκά γλυκά με την μικρή γλωσσότσα του.

Και δύο γυριστές μύτες ψαλτών και τα ξασπρισμένα γένια του παπα, κ' έκείνα τόλμησαν «Χριστός Ανέστη» να μάς πούν.

Όλων τα χείλη το είπαν. Άλλά Έκείνος τίποτε δεν θελήσε ν' άκούση.

Πως θα προτιμούσε να τον άφιναν — έφέτος τουλάχιστον — νεκρό μέσα εις τον μαρμαρίνον Τάφον Του!... Πως θα προτιμούσε να μείνη άμνητος, έκεί επάνω εις τον σταυρό!...

Πως θα προτιμούσε την πληγή των μαρφυών από ένα άνοιγμα των ματιών Του!...

Άλλά τα χέρια του παπακ' δεν μπορούν να χάσουν συνήθειαν είκοσι αιώνων.

Τον έσταύρωσαν, Τον έθαψαν και στο τέλος με την μεγαλειότεραν ψυχραιμίαν άπλώθηκαν για να Τον άναστήσουν.

Τα χείλη του, συνειθισμένα κ' αυτά, τόλμησαν χωρίς δισταγμόν να φωνάξουν: — «Άνάστα ο Θεός...»

Δεν είχα το θάρρος ν' άκούσω το γνωστόν τέλος της εύχης. Πεσάχθηκα τρομαγμένος έξω από την εκκλησίαν.

Τι τραγική ειρωνεία! Δυο φιλικά χέρια έσφιξαν τα δικά μου και μιά χαρούμενη φωνή με είπε περιπαικτικά:

— Χριστός Ανέστη! Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Επιβαλλομένη σημείωσις: Ο ιδιόεργος άναγνώστης, ο όποιος επιδιώκει εις όλα χρονολογικήν άκρίβειαν, παρακαλείται να στρέψη την πρώτην σελίδα και να παρατηρήση, ότι ήμερα εκδόσεως του φύλλου ώρίσθη το Σάββατον.

Ο Ξδεις.

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΛΛΑΖΕΙ

Έπέρασαν αιώνες και αιώνες, οι όποιοι σαν άλλοι άδυσώπητοι όδοστρατήρες Ισοπέδωσαν τόσα και τόσα, παληά και πανάρχαια, τα όποια μανθάνομεν μόνον εις τα άχανή βάθη της Ιστορίας, και τα όποια, ούτε ως ίχνος τα βλέπομεν σήμερα. Τα έπήρην η όρμητική ροή του χρόνου και της εξέλιξεως της ζωής, η όποία, όσον και αν καμμίά φορά άντιγράφει περασμένα, γενικώς όμως επιθυμεί και επιδιώκει το νέον, πάντοτε το νέον και το καινουργές.

Αυτό όμως δεν είναι δυνατόν να είπωμεν και διά τας θρησκευτικάς μας πεποιθήσεις και τας συνηθείας.

Παραδέχομαι, ότι υπάρχουν σήμερα μεταξύ μας εύτυχώς όλίγοι, οι όποιοι η από στρεβλήν άντίληψιν έπιδεικτικού κοσμοπολιτισμού η διότι δεν ξεύρουν και αυτοί το διατί, μάς παρουσιάζονται καινοτόμοι, άρκετά τολμηροί, εις όλα και πρό πάντων εις ό,τι άφορᾷ τας ώραιάς πατροπαράδοτους θρησκευτικάς μας διδασκαλίας και παραδόσεις.

Και όμως, διά κανένα από αυτούς, ποτέ, άπολύτως ποτέ, δεν είχα σχηματίση την ιδέαν, ότι όμιλούν η διδάσκουν εκ πεποιθήσεως, όταν προσπαθούσαν να άναπτύξουν τας δήθεν κοσμοπολιτικάς ξεπεσμένας θεωρίας των.

Και η ιδέα μου αυτή είχε την άρχην από την σκέψιν, ότι εις ημάς, τους γεννηθέντας και μορφωθέντας εις την Άνατολήν, έχουν χαραχθή εις τα κατάβραθα της καρδιάς μας, όσα διά την άγνήν θρησκείαν μας παιδιόθεν έχομεν άκούση η διδαχθή.

Όυτε η Έσπερία, ούτε η Άμερική με τους κολοσσούς των νεωτερισμών και των νεωτεριστικών ιδεών είναι εύκολον να μετασλεύσουν τας βαθεία ριζωμένας πεποιθήσεις του Άνατολίτου.

Και η άπόδειξις πρόχειρος και άπλουστάτη.

Ένα σχετικόν μου τοιούτον, ο όποιος, έπειδή διέμεινε κάμποσα χρόνια εις την Βραζιλίαν, εις την Μαδαγασκάρην και εις τας Ινδίας, μαζί με το τελειωτικόν ξύρισμα του μουστακιού του και την άπόκτησιν μερικών άλλων ξενικών εκκεντρικών συνηθειών, ένόμισεν, ότι έπκυσε πλέον να είναι και τέλειος Άνατολίτης, τουλάχιστον όσον άφορᾷ τας θρησκευτικάς του πεποιθήσεις. Τούτο μάλιστα καθημερινώς επανελάμβανεν ένόπιον όμίλων όλων των γνωρίμων και φίλων του.

Έν τούτοις, όταν την Κυριακήν το βράδυ έβγήκαμε μαζί από την άκολουθίαν των Νυμφίων, με μιά πολυ ένδεικτική χαρά του προσώπου του με λέγει, ένῶ έπηγαίναμεν εις τον περίπατον:

— Τίποτε, φίλε μου, όσα και αν πής και όσα και αν παρατάξης σημερινά νεωτερίσματα, η θρησκεία μας και αι άκολουθίαι της έχουν έκείνο, που σε έξεγειρεί, θαρρείς, την καρδιά; σε πιάνει από το χέρι και σε λέγει:

— Αϊ, πάραξαλισμένε, που πηγαίνεις με την άνόητον αυτήν άμφιβολίαν σου; Να το φῶς, να και η αλήθεια.

— Και είναι το φῶς αυτό τόσον, όσον να μη το διακρίνη μόνον τυφλός εκ γενετής.

Τον άφήκα και άλλα πολλά να πῆ, χωρίς διόλου να τον διακόψω. Ηγο σαν να ξεθάπτε την καρδιά του μέσα από ένα βαρύν, βαρύτατον όγκον άμαρτίας. Έπρεπε, βεβαίως, κάθε άλλο, παρά να τον σταματήση κανείς.

Όταν την άλλην ήμεραν τον ήρώτησα, αν θα κάμωμεν περίπατον, με άπήνησε θριαμβευτικώτατα:

— Τι περίπατο με λές; αυτές της μέρες έχει εκκλησία πρωι και βράδυ άλλο τίποτε μη γυρεύεις.

Ο κοσμογυρισμένος κοσμοπολίτης φίλος μου είναι πλέον ο παλαιός, ο πάντοτε σταθερός εις τας πεποιθήσεις του Άνατολίτης.

Ας...

Διά τον ΣΤΟΜΑΧΟΝ και τα ΕΝΤΕΡΑ σας αποταθήτε εις τον ειδικόν στομαχολόγον ΙΑΤΡΟΝ ΜΑΜΜΕΛΗΝ όδός Θεάτρου, αριθμ. 5. Δέχεται 2-4 μ. μ. Αριθμ. Τηλεφώνου: 2275. Ρεγα.

Άναχωρήσεις. — Διατρίψας επ' όλίγον εν τη πόλει μας, έπέστρεψεν εις Ισμίτ, ένθα εύδοκίμως έμπορεύεται, ο κ. Κ. Α. Κωνσταντινίδης, γνωστός και εις τον φιλολογικόν κόσμον διά των έμπνευσμένων ποιητικών έργων του, άτινα έδημοσίευσε.

Ομογενής καλλιτέχνης. — Μετά ένδελεχείς έξαιετείς σπουδάς εν Μονάχῳ παρά ταίς μάλλον διακεκριμέναις καλλιτεχνικαίς σχολαίς, έφθασε πρό τινος ένταύθα και διατρίβει εν τη πόλει μας η ομογενής καλλιτέχνης δεσποινίς Έλένη Ηλιάδου. Η νεαρά και έμπνευσμένη καλλιτέχνης άσχολείται ίδίως εις προσωπογραφίας, εις τας όποιάς διακρίθη. Σκοπός δε της ένταύθα άφίξεώς της είναι η καλλιτεχνική μελέτη των τοπειών της πόλεώς μας. Πιστεύομεν, ότι πολλοί φιλότεχνοι θα έπωφεληθῶσιν εκ της διαμονής της δεσποινίδος Ηλιάδου και θα σπεύσωσιν, όπως ίδωσι δείγματα της καλλιτεχνικής αυτής αξίας η λάβωσι μαθήματα γραφικής. Το atelier της είναι εν Καδήκιοι, Μουχουράρ Δζαδεσί, 81.

Άρραβῶνες. — Εύδοίονοι και εύτυχείς, με τας εύχάς των συγγενών και φίλων, έγινοντο την Κυριακήν 8 τρέχοντος εις το Μακρίκιοι οι άρραβῶνες του έξ Άτταλείας έμπορορράπτου κ. Παναγιώτου Παυλίδου μετά της έγκρίτου δεσποινίδος Ωρειοζήλης Δ. Άλγιανάκη, προσφιλούς άδελφής του εκ των άνωτέρων έπιθεωρητών της Όθωμ. Άσφαλιστικής Έταιρείας και ήμετέρου πολυτίμου φίλου κ. Ιωάννου Δ. Άλγιανάκη, τον όποιον και συγχαίρομεν επί τη εύκαιρία ταύτη θεομῶς. — Σπυρ. Μ. Μελ.

Μουσική. — Το τελευταίον φυλλάδιον της «Μουσικής» του κ. Παχτίκου, του μηνός Μαρτίου — Άπριλίου, είναι θαυμάσιον από άπόψεως ύλης, άσμάτων και καλλιτεχνικῶν εικόνων. Η περι της μοναχής Κασσιανής ίδίως μελέτη, η μελοποιία της Ηλιάδος του Όμήρου μετά της ώραιάς εικόνας της άποθεώσεως του Όμήρου, τα έκλεκτά φωνητικῆς και όργανικῆς μουσικῆς ᾄσματα, είναι λαμπραί σελίδες της μοναδικῆς μουσικοφιλολογικῆς έπιθεωρήσεως της πόλεώς μας.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ Ι. ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ

Έν Τορούλ του νομού Τραπεζοῦντος έξεμέτησε το ζῆν τη 26 Φεβρ. εν τη έμπληρώσει των καθηκόντων του ο έκεί άπεσπασμένος δημορχιακός Ιατρός Όρδοῦς Στυλιανός Ι. Στυλιανίδης. Ο μεταστάς, καταγόμενος εκ Καίτερι, άποφοιτήσας της ένταύθα Ιατρικῆς Σχολῆς, διωρίσθη δημορχιακός Ιατρός τῷ 1900 πρώτον εν Δεμιρτζῆ, μεθ' ο έν Κιρχαγάτς του νομού Αϊδινίου, και τέλος εν Όρδοῦ από έπταετίας, πανταχού έπιδειξάμενος πολύν ζῆλον και άφοσίωσιν περι την εκτέλεσιν των έαυτου καθηκόντων, εκτιμώμενος ύφ' όλων. Ο άποθανών, κάλλιστος σύζυγος και φιλόστοργος πατήρ τριών τέκνων, υπήρξεν άφωσιωμένος πάντοτε εις την οικόγενειάν του, προσπαθών, όπως έπέρχεται άρωγός διά της έπιστήμης και της εύσπλαγχνίας του εις τους ένδεις. Επί τη σκληρῆ άπωλεί, ην δοκιμάζει η οικόγενεια του μεταστάντος, εκδηλοῦντες τα συλλυπητήρια ήμῶν αὐτῆ και τῷ φίλῳ κ. Αθ. Κωνσταντινίδῃ, δικηγόρῳ, συγγάμβρῳ του άσιμνήστου, εύχόμεθα αὐτῷ την γαίαν ελαφράν.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ Δευτέρα, Τετάρτην και Παρασκευήν, 3-5 μ. μ., Γαλατά, Γενί Γιόλ, αριθμ. 11, Φαρμακείον Νικοκύθη.

Δύπη.

— Τῶμαθες; πέθανεν ὁ Παυλάκης φαντάζομαι πόσον θὰ λυπηθῆ...
— Ποιός; ἡ γυναῖκά του;
— Ὅχι, καλέ, ὁ ἐρωμένος της.

Σκέψεις.

— Αἱ βρωμερότεραι ὑποθέσεις εἶναι ἐκεῖναι, ποὺ ἀφίνουν τὰ περισσότερα καθαρά κέρδη.

Ἀπέναντι.

— Κάμε μου τὴν χάριν, καϋμένα, νὰ μοῦ δώσης εἴκοσι γροσία ἀπέναντι τῆς λίρας, ποὺ θὰ σοῦ ὀφείλω.

Καλλιτεχνικὴ κίνησις.

— Ἐδῶ βλέπω μεγάλην καλλιτεχνικὴν κίνησιν. Πρὸ πάντων αἱ γυναῖκες ἀσχολοῦνται μὲ τὴν προσωπογραφίαν.

ΕΥΘΥΜΑ

Δογικόν.

Εἰς τὸ σχολεῖον:
Ὁ διδάσκαλος.— Τὸ ὦν τί μέρος λόγου εἶναι;
Ὁ μαθητής.— Ὄνομα οὐσιαστικόν.
Ὁ διδάσκαλος.— Τίνος γένους;
Ὁ μαθητής.— Τίνος γένους; Αὐτὸ ἐξαρτᾶται.
Πρέπει νὰ περιμένωμεν νὰ ἰδοῦμε τί θὰ βγῆ κόττα ἢ πετεινός...

Παρεξήγησις.

Ὁ δικαστής ἐπιπλήττει ἓνα νέον κατηγορούμενον.— Δὲν ἐντρέπεσαι εἰς τὴν ἡλικίαν σου ν' ἀρχῆς τὰ πράγματα αὐτά;
Ὁ κατηγορούμενος.— Ἀπατάσθε, κύριε, ἔχω ἀρχίσει ἀπὸ πολὺ μικρότερος.

Τελευταία μόδα.

Ὁ μπόεμ ἐρωτᾷ τὸν ράπτην του:— Σὲ παρακολῶ, πῶς κόμνουν ἐφέτος τὰ καλοκαιρινὰ ρούχα;
Ὁ ράπτης.— Μ' ἐρωτᾶτε τὴν τελευταίαν μόδαν; ... Τοῖς μετρητοῖς.

Ἀπόδειξις.

Ἐκεῖνη.— Εἶσαι ἀγενής.
Ἐκεῖνος.— Γιατί, ἀγάπη μου;
Ἐκεῖνη.— Γιατί; Ὅταν σοῦ εἶπα, ὅτι εἶμαι τριάντα χρόνων, δὲν διεμαρτυρήθης καὶ νὰ πῆς, ὅτι δὲν εἶμαι...

Γενναιότης.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου.— Γιάννη, πῆγες τὸν λογαριασμὸν εἰς τὸ 39 δωμάτιον;
Ὁ Γιάννης.— Μάλιστα, κύριε.
Ὁ διευθυντὴς.— Περιέργον! πῶς ἐξακολουθεῖ τότε νὰ τραγουδῇ;

ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΝΙΟ

Οἱ μάγκες σ' ἓνα σπίτι τὸν ἐμπλέξανε τὸν Γιάννη, ποὺ τοῦ λείπει τὸ νιονιὸ κι' εἰς βάρος του μιὰ τραγωδία τοῦ ἐπαίξανε, ποὺ πᾶ νὰ πῆ τὸν πάντρεψαν μὲ τὸ... στανιό!

Σὲ λίγους μῆνας ἔμεινε βαροῦμενη τοῦ Γιάννη ἡ γυναῖκα, ἡ Δενιώ, κι' οἱ μάγκες πάλιν εἶπανε χαρούμενοι πῶς ἔγεινε κι' αὐτὸ μὲ τὸ... στανιό!

Καὶ ὅταν τὸ παιδάκι ξεφουρνίσθηκε, «πῶς ἔγεινε;» ρωτοῦσαν τὸν Γιαννιό, κι' ἐκεῖνος, ποὺ μ' αὐτὰ παρασκοτίσθηκε, ἔσχεωντας εἶπεν:— Ἀδελφέ! μὲ τὸ... στανιό!

Βουρδουλεύς.

ΚΟΚΚΙΝΟ

Κόνες διὰ βαφήν 300 ὠν

τοῦ Πάσχα,

παρασκευασθεῖσα

ὑπὸ **Δ. ΣΤΟΥΓΙΑΝΝΙΔΟΥ**, φαρμακοποιού-χημικοῦ.

Ἐύρισκεται εἰς ὅλα τὰ παντοπωλεῖα.

Τιμᾶται 1 γροσίον.

Ἡ καλλίτερα, στερεωτέρα καὶ μὴ εἰσδύουσα ἐντὸς τοῦ φλοιοῦ τῶν ὠν.

**ΕΙΔΗ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ
ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΤΜΗΜΑΤΑ
ΤΙΡΙΓΓ
ΓΑΛΑΤΑ**

**Τὰ καλλίτερα εἶδη
εἰς τὰς εὐθηνότερας τιμὰς.**

Τὸ Πάσχα ἦλθε καὶ ἕκαστος πρέπει ὀλίγον πολὺ νὰ περιβληθῆ μὲ ἓν ἔνδυμα. Ἀποφασίζων τὸ τοιοῦτον, θὰ ἐπωφεληθῆ μεγάλως ἐπισκεπτόμενος τὸ μόνον ὁμογενὲς κατάστημα τοῦ κυρίου

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

(ἐν Πόλει, Σουλτάν Χαμάμ, Σανιέ χανίφ, α' πατάματι, παραπλεύρως τοῦ καταστήματος τῶν Ἀδελφῶν Γρυζαγοριδῶν), ὅπου θέλει εὑρεῖ τὰ καλλίτερα, στερεωτέρα καὶ εὐθηνότερα ἔνδυματα τῶν τελευταίων σεργῶν, μὲ τιμὰς λίαν συγκαταβατικές.

Ποῖος ἐγλύττωσεν.

— Τί γίνεται ὁ Κώστας; ἔμαθες τίποτε γι' αὐτόν;
— Ναί' τέλος πάντων ἐγλύττωσε.
— Πῶς; ἀπέθανεν αὐτὸς ἢ ἡ γυναῖκά του;
Διατί δὲν εἶναι.

— Εἶναι εἰς τὸ σπίτι ἡ δεσποινίς;
— Ὅχι, κύριε.
— Καὶ ὅμως τὴν εἶδα πρὸ ὀλίγου 'ς τὸ παράθυρον.
— Ἀκριβῶς καὶ ἐκεῖνη σᾶς εἶδεν ἐπίσης.

Ἀποτυχοῦσα ἐλπίς.

Ὁ δικαστής.— Καὶ διατί, κατηγορούμενε, διέρρηξες τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ κυρίου; Εἰπέ μου ὅλην τὴν ἀλήθειαν.
Ὁ κατηγορούμενος.— Διότι ἐνόμιζα, ὅτι θὰ εὑρίσκα μέσα κάτι.

Πρόνοια.

Ὁ ἰατρός.— Κυρία μου, ἡ κρίσις παρήλθε καὶ γρήγορα θὰ σηκωθῆτε. Ἐπειδὴ δ' εἶσθε ἰσχυρᾶς κράσεως, θὰ ζήσετε πολλὰ χρόνια ἀκόμη.
Ἡ ἀσθενής.— Σᾶς εὐχαριστῶ, γιὰ τὸν μόνον ἓνα πρᾶγμα σᾶς παρακαλῶ: νὰ τὸ πῆτε μὲ τρόπον γαμπρό μου.

Ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο;

Ὁ δικαστής.— Ὁ σύζυγός σου σὲ καταγγέλλει ἐπὶ ἀπάτη.
Ἡ σύζυγος.— Ψεύματα! Ἀπεναντίας ἐκεῖνος μὲ ἠπάτησε μούπεν, ὅτι θὰ ἐταξίδευε καὶ μ' ὅλα ταῦτα γύρισε τὸ ἴδιο βράδυ...

Τόσον μόνον!

Τραπεζίτης πρὸς τὸν ζητοῦντα τὴν χεῖρα τῆς κόρης του:
— Ἀλλὰ μοῦ ὀμιλεῖτε διαρκῶς περὶ ἔρωτος... Ἐν τούτοις ξεύρω πῶς σᾶς ἐλκύουν αἱ χίλια λίραι, ποὺ τῆς δίδω προίκα.
Καὶ ἐκεῖνος ἔντρομος:
— Μά, τί λέτε, κύριε; τόσον μόνον τῆς δίδετε;

Εἰς τοῦ μεσίτου.

— Ἡ κόρη αὐτῆ εἶναι ὠραία καὶ οὐχὶ ἄνευ περιουσίας.
— Ἐγὼ ὅμως θὰ τὴν ἐπροτιμοῦσα μὲ περιουσίαν καὶ οὐχὶ ἄνευ ὠραιότητος.

Εἰς τὸν νεοφωτιστὸν Τραπεζίτην.

Χαρακτηριστικόν.
Ἀνέβηκεν ὁ φουκαρᾶς δυὸ-τρία σκαλοπάτια κι' εἰς τὸν περτὸ του ἔβαλε ἀτρυπητὸ βρακί, κι' εἰς τὸ Νισάν-τὰς ἐκτίσεν ἰσπανικὰ παλάτια!
ὁ βλάξ, βλακός, βλακί (προσεχῶς ἢ αἰτιατικῆ καὶ κλητικῆ).
Ν. ΣΑΡΑΛΟΣ.

'Αὐ' Ὅλα ΔΕΛΤΙΟΝ

παρέχον ἔκπτωσιν 30 0/0 διὰ πᾶσαν θέσιν τοῦ

ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ

διακρίνονται διὰ τὴν ἐκλεκτικότητα τῶν ἐμπορευμάτων των.